Rok I. Zeszyt 10.

WIADOMOŚCI ADMINISTRACYJNE

miasta Katowic.

Październik 1928.

Treść zeszytu 10:

SPRAWY URZĘDNICZE.

NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC

Redakcja i administracja: Miejski Urząd Statystyczny.

Druk: Śląskie Zakłady Graf. i Wyd. „Polonia“ S. A., Katowice.

ZBIÓR
STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d.
- obowiązujących na obszarze miasta Katowic. -

CZĘŚĆ VIII.

SPRAWY URZĘDNICZE.

KATOWICE 1928.
NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC.

Druk: Śląskie Zakłady Graf. i Wyd. „Polonia“ S. A., Katowice.

TREŚĆ

SPRAWY URZĘDNICZE.

Strona

ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego

z dnia 5-go sierpnia 1926 r.

w sprawie ogłoszenia tekstu ustawy z dnia 30-go lipca 1899 r. o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych (Zb. ust. pr. str. 141 w brzmieniu ustawy z dnia 5-go maja 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 14, poz. 23).

Na mocy art. 3 ustawy z dnia 5 maja 1926 r., zawierającej niektóre zmiany ustawy o ustanowieniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) ogłaszam dołączony do niniejszego rozporządzenia tekst ustawy z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) w brzmieniu obecnie obowiązującem.

Wojewoda Śląski:
(—) Bilski.

Załącznik do rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35).

Ustawa

o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141).

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Za urzędnika komunalnego uważa się w myśl niniejszej ustawy tego, kto w służbie pewnego związku komunalnego (§§ 8 do 22) został mianowany urzędnikiem za uposażeniem. Mianowanie następuje przez wręczenie dekretu nominacyjnego.

§ 2.

Stosunki prawne urzędników komunalnych przyjętych na próbę, do przemijających świadczeń służbowych lub do służby przygotowawczej podlegają przepisom tej ustawy tylko o tyle, o ile to jest wyraźnie przewidziane. Mianowanie także i tych urzędników następuje w myśl zdania 2 § 1.

Ustawa ta nie dotyczy osób, które sprawują urząd komunalny tylko jako urząd uboczny lub jako zajęcie uboczne, albo piastują taki urząd komunalny, który ze względu na jego rodzaj lub zakres należy uważać tylko za zajęcie uboczne.

§ 3.

Uposażenie wypłaca się urzędnikom miesięcznie z góry w pierwszym dniu każdego miesiąca.

O ile termin płatności uposażenia przypada na niedzielę lub dzień wolny od zajęć służbowych, wypłata uposażenia następuje w dniu poprzednim.

§ 4.

W razie śmierci urzędnika komunalnego należy się wdowie (wdowcowi), która pozostawała z nim (z nią) w spólności małżeńskiej, pośmiertne w wysokości 3 miesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego. W braku wdowy (wdowca) uprawnionej do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości dzieciom ślubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego, jeżeli zmarły(a) otrzymywał na nie dodatek ekonomiczny.

W braku wyżej wymienionych członków rodziny można zwrócić udowodnione koszta lecznicze i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym, jeżeli zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

§ 5.

W braku innych postanowień należy pozostałej rodzinie zezwolić na używanie mieszkania służbowego zajmowanego przez zmarłego urzędnika przez dalsze trzy miesiące, licząc od upływu miesiąca, w którym urzędnik zmarł. O ile urzędnik nie pozostawi żadnej rodziny, w takim razie należy użyczyć tym, na których przechodzi spadek po nim, pod temi samemi warunkami, jednomiesięcznego terminu na opróżnienie mieszkania służbowego, licząc od dnia jego śmierci.

Pokoje do pracy oraz sale posiedzeń jak i inne pomieszczenia przeznaczone do użytku służbowego, winny być w każdym razie natychmiast opróżnione.

§ 6.

Związki komunalne mogą wydać przepisy o rodzaju i wysokości odszkodowania za podróże służbowe, które przyznać należy urzędnikom komunalnym łącznie z wymienionemi w ustępie 1 § 2. O ile przepisy te w wypadkach, wymagających takiego uregulowania nie zostaną wydane, w takim razie może władza nadzorcza wydać odpowiednie przepisy, które będą obowiązywać tak długo, dopóki związki komunalne nie wydadzą innych postanowień.

§ 7.

Śląska Rada Wojewódzka uchwala w sprawie spornych prawnomajątkowych roszczeń urzędników komunalnych łącznie z urzędnikami, wymienionemi w ustępie 1 § 2, które wynikają z ich stosunku służbowego, a w szczególności w sprawie roszczeń o uposażenie, o odszkodowanie za koszty podróży, o emeryturę, oraz w sprawie spornych roszczeń osób pozostałych po urzędnikach o pośmiertne lub o pensję wdowią i sierocą. O ile chodzi o pytanie, którą część dochodów służbowych należy przy ustaleniu roszczeń o emeryturę uważać za uposażenie, uchwala o tem Wojewódzki Sąd Administracyjny z zastrzeżeniem, służącej wzajemnie stronom skargi w postępowaniu sporno-administracyjnem do tegoż sądu w przeciągu 2 tygodni. Pozatem służy stronom przeciw uchwale Śląskiej Rady Wojewódzkiej wydanej w I. instancji lub na zażalenie w II. instancji w terminie zawitym sześciu miesięcy po doręczeniu uchwały, skarga w zwyczajnej drodze prawa. Uchwały są tymczasowo wykonalne.

Odnośnie do wiejskich związków komunalnych, wymienionych w §§ 18 do 20 Wydział Powiatowy wchodzi w miejsce Śląskiej Rady Wojewódzkiej względnie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w postępowaniu uchwałowem jak i w administracyjnem postępowaniu spornem.

Urzędnicy gmin miejskich.

§ 8.

Urzędników miejskich mianuje się dożywotnie nie naruszając przepisów §§ 9 do 10.

Odnośnie do urzędników zarządów zakładów miejskich ma zastosowanie ustęp 1 tylko o tyle, o ile gminy miejskie to uchwalą. Statut miejscowy może ustalić, które gałęzie administracji należy zaliczyć do zarządów zakładów miejskich.

§ 9.

Odchylenia do zasady mianowania urzędników dożywotnio (ustęp 1 § 8) można ustanowić w statucie miejscowym lub w poszczególnych wypadkach za zezwoleniem władzy nadzorczej.

O ile stosownie do tego mianowanie za wypowiedzeniem jest dopuszczalne, w takim razie wypowiedzenie może nastąpić tylko na podstawie uchwały kolegjalnego zarządu gminy (magistratu) lub o ile takiego nie ma, na podstawie uchwały kolegjum złożonego z burmistrza i ławników (ławników i radców miejskich).

§ 10.

Mianowanie może poprzedzać zatrudnienie na próbę. Nie może ono w zasadzie trwać dłużej jak 2 lata. Przedłużenie próbnego zatrudnienia jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem władzy nadzorczej.

Pozatem odnośnie do urzędników, którzy mają być zajęci na próbę, przejściowo lub w służbie przygotowawczej uregulowanie warunków przyjęcia winno nastąpić przed wstąpieniem do służby.

§ 11.

W wypadkach rażącej niestosunkowości między uposażeniem a zadaniami urzędowemi związanemi ze stanowiskiem urzędowem może władza nadzorcza zażądać, aby przyznano urzędnikom miejskim uposażenie odpowiadające celowemu zarządowi i zdolności finansowej gminy miejskiej, o ile uposażenie danego stanowiska nie zostało uregulowane statutem miejscowym. W razie sprzeciwu gminy miejskiej ustala uposażenie Śląska Rada Wojewódzka w drodze uchwały.

Odnośnie do urzędników policyjnych pozostają w mocy postanowienia zdania pierwszego, ustępu 1., § 4. ustawy o zarządzie policji z 11 marca 1850 r. (Zb. u. str. 265), § 4 ust. 1 rozporządzenia z 20 września 1867 r. (Zb. u. str. 1529).

§ 12.

Urzędnicy miejscy niezdolni do służby otrzymują, jeżeli za zatwierdzeniem Rady Wojewódzkiej nie postanowiono czego innego, emeryturę wedle zasad ustawy z dnia 20-go kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19).

§ 13.

Jako czas zaliczalny do służby liczy się w braku innych postanowień czas, który urzędnik komunalny spędził służbę danej gminy.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego (§ 12) spoczywa, jeśli i dopóki emeryt w służbie państwowej lub komunalnej pobiera uposażenie służbowe lub nowe uposażenie emerytalne a to, o ile kwota nowego dochodu z doliczeniem poprzednio wysłużnego uposażenia emerytalnego przekracza kwotę uposażenia służbowego pobieranego przez urzędnika przed przeniesieniem go w stan spoczynku.

§ 14.

Co do ustanawiania i uposażenia członków kolegjalnego zarządu gminy (Magistratu), jakoteż w miastach bez kolegjalnego zarządu, burmistrzów i ich zastępców (drugiego burmistrza, zastępcy burmistrza), obowiązują dotychczasowe przepisy.

Co do emerytury tych osób może być za zatwierdzeniem Rady Wojewódzkiej zawarta umowa.

O ile to nie nastąpiło, osoby te w razie niezdolności do służby są traktowane jak inni urzędnicy gminni, w razie zaś niewybrania ich ponownego po upływie okresu wyborczego otrzymują oni tytułem uposażenia emerytalnego po ukończeniu 12 lat służby 44,8 proc., a po 12 latach za każdy następny rok służby 2,4 proc. uposażenia służby czynnej, służącego wedle przepisów art. 16 ustawy z 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19) za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego.

§ 15.

Wdowy i sieroty po urzędnikach gmin miejskich, uprawnionych do emerytury, włącznie urzędników wymienionych

w § 14, otrzymują zaopatrzenie emerytalne wedle zasad ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19), przyczem za podstawę do obliczenia uposażenia emerytalnego wdowy i sierót bierze się wysokość uposażenia emerytalnego, jakie dany urzędnik w chwili śmierci wysłużył.

§ 16.

Gminami miejskiemi są w myśl tej ustawy te miasta, które rządzą się ordynacją miejską z 30 maja 1853 r. (Zb. u. str. 261).

Urzędnicy gmin wiejskich, związków celowych oraz urzędów okręgowych.

§ 17.

Stosunki prawne dotyczące mianowania, uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego urzędników gmin wiejskich oraz roszczenia pozostałych po tych urzędnikach o pensję wdowią lub sierocą, mogą regulować statuty miejscowe.

O ile większe gminy wiejskie, dla których istnieje potrzeba statutu miejscowego a to ze względu na ich szczególne stosunki miejscowe zwłaszcza zaś miejscowości podmiejskie, przemysłowe, kąpielowe itp. statutu takiego nie posiadają, w takim razie może Wydział Powiatowy uchwalić na wniosek władzy nadzorczej, czy i w jakiej mierze mają mieć odpowiednie zastosowanie do urzędników lub poszczególnych kategorji urzędników tych gmin postanowienia §§ 8 do 10 i 12 do 15 niniejszej ustawy. Przy zastosowaniu tych postanowień wchodzi w miejsce Śląskiej Rady Wojewódzkiej Wydział Powiatowy. Uchwała Wydziału Powiatowego obowiązuje tak długo, dopóki statut miejscowy (ustęp 1) inaczej tej sprawy nie ureguluje.

Wydział Powiatowy uchwala na wniosek interesowanych lub władzy nadzorczej w przedmiocie ustalenia uposażenia i innych dodatków służbowych urzędników gmin wiejskich.

Powyżej wymienione postanowienia odnoszą się także do urzędników urzędów okręgowych, oraz związków celowych,

utworzonych na podstawie § 128 i nast. ordynacji dla gmin wiejskich siedmiu prowincji wschodnich z 3 lipca 1891 r. (Zb. u. str. 233).

Urzędnicy związków powiatowych i wojewódzkiego związku samorządowego.

§ 18.

Do stosunków prawnych powiatowych urzędników komunalnych mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 8 do 15; zamiast statutów miejscowych wchodzi uchwała Sejmiku Powiatowego wymagająca zezwolenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

§ 19.

Do urzędników śląskich mają zastosowanie obowiązujące przepisy prawne o ile nie naruszają ogólnych postanowień niniejszej ustawy.

§ 20.

Stosunki prawne gminnych urzędników lasowych normuje niniejsza ustawa z tem ograniczeniem, że §§ 8 do 10 nie mają zastosowania.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

§ 21.

Postanowienia sprzeczne z niniejszą ustawą tracą moc obowiązującą.

§ 22.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1926 roku.

§ 23.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Radzie Wojewódzkiej.

2) Statut miejscowy

w przedmiocie mianowania i zaopatrzenia urzędników miasta Katowic i zaopiekowania się pozostałemi po nich. *)

Na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r. i ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 wydaje się za zgodą Rady Miejskiej następujący statut miejscowy.

Artykuł I. Mianowanie urzędników.

§ 1.

Za urzędnika w myśl tego tu statutu miejscowego uważa się tego, kto otrzymał od Katowickiej gminy miejskiej dekret nominacyjny.

§ 2.

Dekret nominacyjny musi być przez Magistrat w prawnie obowiązującej formie podpisany. W nim winna być wymieniona osoba mająca być zamianowana, oraz winien on zawierać postanowienia, czy nominacja następuje z charakterem urzędniczym dożywotnie, za wypowiedzeniem, na próbę, do przemijających świadczeń służbowych, albo do służby przygotowawczej; dalej winien być podany termin wypowiedzenia, winne być oznaczone pobory uposażeniowe urzędnika i winno być zaznaczone, od kiedy liczy się uposażeniowy wiek służbowy i emerytalny.

§ 3.

Mianowanie urzędnika na dożywocie może nastąpić dopiero po trzechletniej służbie w charakterze urzędnika w Katowickiej gminie miejskiej i po ukończeniu 30-go roku życia. Przy obliczaniu 3-letniego okresu służbowego dolicza się także czas służby próbnej. Wyjątki na korzyść urzędnika są za zgodą Rady Miejskiej dopuszczalne. Dożytwotnie należy mianować wszystkich urzędników Katowickiej administracji miejskiej.

---

*) Niniejszy statut miejscowy (tłumaczenie z niemieckiego) drukuje się z opuszczeniem już dziś nie aktualnych postanowień dla wykazania łączności z innemi statutami. Nowy statut w tym przedmiocie znajduje się w opracowaniu.

§ 4.

Wypowiedzenie stosunku służbowego urzędnikowi nominowanemu za wypowiedzeniem musi nastąpić z terminem 3-miesięcznym pod koniec ćwierćrocza kalendarzowego. Jest ono dopuszczalne tylko na podstawie leżącego po stronie osoby urzędnika ważnego powodu po myśli § 626 Kodeksu Cywilnego i tylko na podstawie uchwały Magistratu. Urzędnikowi przysługuje prawo pisemnego odwołania się przez Magistrat w przeciągu 2 tygodni po doręczeniu zawierającej powody uchwały wypowiadającej do [(Wojewody Śląskiego, *)] który rozstrzyga definitywnie z wykluczeniem drogi prawnej.

§ 5.

Aspirantów i aspirantki na urzędników zatrudnia się na zasadzie prywatno-prawnego kontraktu służbowego bez charakteru urzędniczego.

O ile są oni zobowiązani do składkowania na podstawie ustawy o zabezpieczeniu funkcjonarjuszów z dnia 20 grudnia 1911 r., od tego obowiązku jednakże są przez Magistrat zwolnieni, wtedy można im wypowiedzieć tylko stosownie do postanowienia zawartego w § 4 zdanie 2.

Termin wypowiedzenia wynosi 6 tygodni i dopuszczalny jest tylko do końca kwartału kalendarzowego.

§ 6.

Urzędników ustanawia się z reguły na próbę. Wyjątki wymagają zgody Rady Miejskiej. Czas służby próbnej wynosi, z zastrzeżeniem ustalenia go w wypadku pojedyńczym, 6 miesięcy. Uchwałą Magistratu może on zostać przedłużony aż do jednego roku.

§ 7.

Każdy miejski urzędnik ma prawo wypowiedzieć swoją służbę w pierwszych 3 dniach każdego kwartału z trzymiesięcznym terminem. Przy jego zwolnieniu rezygnuje on definitywnie ze swoich roszczeń uposażeniowych i emerytalnych.

§ 8.

Dla urzędników przyjętych na próbę, do służby przygotowawczej albo do przemijających świadczeń służbowych,

---

*) Tekst obecnie obowiązujący.

wynosi obopólny termin wypowiedzenia 1 miesiąc, jeżeli nie umówiono czego innego.

§ 9.

Co do ustanowienia płatnych członków Magistratu obowiązują przepisy ustawowe.

Artykuł II. Obowiązki służbowe urzędników.

§ 10. i § 11.

zniesione przez postanowienia w § 15 regulaminu z dnia 12. 10. / 2. 11. 26 r. [(str. 275)].

Artykuł III. Uposażenie urzędników.

§ 12.

Urzędnicy miejscy otrzymują swoje uposażenie według [(regulaminu z dnia 12. 10. / 2. 11. 26 r. *)] [(str. 275)].

Artykuł IV. Wydział urzędniczy.

§ 13.

Dla strzeżenia interesów urzędniczych tworzy się Wydział urzędniczy złożony z 12 członków i tyluż zastępców. Członkowie i zastępcy zostają corocznie w tajnem głosowaniu wybierani przez zebranie ogółu urzędników. Zebranie zwołuje przewodniczący stowarzyszenia urzędników komunalnych. Wydział urzędniczy wybiera swój zarząd sam ze swego grona.

Wydział urzędniczy należy wysłuchać stosownie do uznanego przez korporacje miejskie regulaminu we wszystkich sprawach urzędniczych o znaczeniu ogólnem, zwłaszcza przy ustalaniu poborów, regulowaniu służby, przyznawaniu urlopu, stwarzaniu urządzeń dobroczynnościowych, przy przepisach dotyczących przyjmowania aspirantów, kształcenia takowych, regulaminach egzaminacyjnych, postanowieniach dotyczących awansów itd.

Artykuł V. Ogólne postanowienia, dot. emerytury oraz uposażeń emerytalnych dla pozostałych.

§ 14.

Urzędnicy włącznie z płatnymi członkami Magistratu otrzymują w razie przeniesienia ich w stan spoczynku uposa-

*) Tekst obecnie obowiązujący.

żenie emerytalne, obliczone według postanowień [ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19) *)] przy uwzględnieniu następujących zasad:

1. Jako mający się zaliczyć czas służbowy uważa się niezależnie od postanowień ustawy emerytalnej:

a) czas, przez który urzędnik jako taki stał w służbie miasta Katowic,

b) czas zajęcia w służbie miasta Katowic w formie prywatno-prawnej, leżący przed mianowaniem, o ile stoi on w nieprzerwanej łączności z późniejszym czasem służby urzędniczej,

c) czas służby wojskowej w wojsku oraz marynarce, przyczem lata wojenne zalicza się stosownie do wydanych odnośnie do tego ustaw i rozporządzeń w stopniu podwyższonym,

d) czas służby przebytej w charakterze urzędnika w bezpośredniej służbie państwowej i gminnej, jakoteż w służbie szkolnej lub kościelnej;

e) u wszystkich urzędników znajdujących się w służbie miejskiej w chwili wydania niniejszego statutu miejscowego czas od 1 sierpnia 1914 aż do 31 grudnia 1918 roku półtorakrotnie.

2. (Odpada).

3. Urzędnikom, którzy otrzymują już jakieś pobory emerytalne z tytułu odbytej służby cywilnej lub wojskowej w stopniu oficerskim, nie powinno się przy ustalaniu ich miejskich poborów emerytalnych zaliczać jeszcze raz tych lat służby cywilnej lub wojskowej, które zaliczono im już przy ustalaniu ich poprzednio wysłużonych poborów emerytalnych.

4. Postanowienia punktu 1 i 3 znajdują zastosowanie także przy ustalaniu tego czasu służbowego, który jest miarodajny dla powstania prawa do emerytury.

5. Na podstawie uchwał korporacji miejskich może w pewnych przypadkach być zaliczony na emerytalny czas służbowy jeszcze inny czas służby oprócz określonego w punkcie 1.

---

*) Tekst obecnie obowiązujący.

6. Płatnym członkom Magistratu, którzyby według postanowień § 65 Ordynacji Miejskiej i § 14 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 otrzymali wyższe uposażenie emerytalne, aniżeli według postanowień niniejszego regulaminu, oblicza się uposażenie emerytalne według § 65 Ordynacji Miejskiej i według § 14 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych.

7. Zaliczanie czasu służbowego ponad ustawowo przepisaną miarę nie następuje, o ile się rozchodzi o urzędnika wydalonego z urzędu w drodze postępowania dyscyplinarnego, któremu stosownie do § 16 ust. 3 ustawy z dnia 21 lipca 1852 pozostawiono część poborów emerytalnych na pewien czas lub do końca życia.

Odnośnie do urzędników, przeniesionych przymusowo w stan spoczynku, znajdują przy zaliczeniu im czasu służbowego zastosowanie tylko postanowienia miarodajne dla bezpośrednich urzędników państwowych.

8. Urzędnicy, przyjęci za wypowiedzeniem, zachowują, o ile wypowiedziano im ich posadę z przyczyny leżącej w zarządzie samym, także po dokonanem wypowiedzeniu prawo do emerytury i zaopatrzenia pozostałych, a to bez potrzeby udowadniania swej niezdolności do służby.

Prawa tego nie posiada taki urzędnik, który wypowiedział służbę sam, albo jeżeli mu się wypowie z powodu niezadawalającej pracy lub z przyczyn dyscyplinarnych, chociażby nawet one w drodze postępowania dyscyplinarnego nie doprowadziły do zwolnienia.

Przyznane pod cyfrą 8 ustęp 1 prawo na pobieranie emerytury spoczywa, jeżeli i jak długo emeryt z jakiegokolwiek nowego zajęcia pobiera dochody, o tyle, o ile kwota nowego dochodu po doliczeniu wysłużonego uposażenia emerytalnego przekracza kwotę uposażeń służbowych w stanie czynnym, jakie urzędnik pobierał przed przeniesieniem go w stan spoczynku.

Emeryt (cyfra 8 ust. 1), który wstąpił ponownie w stanowisko połączone z prawem do pobierania emerytury, traci, jeżeli powróci w stan spoczynku, prawo do pobierania tej kwoty dawniejszego uposażenia emerytalnego, o którą nowo wysłużone uposażenie emerytalne przekracza ową kwotę uposażeń emerytalnych, którą urzędnik byłby osiągnął, gdyby był te lata, które go uprawniają do pobierania tych nowych poborów emerytalnych, przebył dalej w służbie miasta Katowic.

§ 15.

Wdowy i sieroty po płatnych członkach Magistratu i uprawnionych do pobierania emerytury urzędników otrzymują pośmiertne oraz pensję wdowią i sierocą stosownie do §§ 4 i 15 ustawy dotyczącej mianowania i zaopatrzenia urzędników komunalnych z dnia 31 lipca 1899 r. według obowiązujących każdocześnie przepisów dla wdów i sierot po bezpośrednich urzędnikach państwowych.

Pośmiertne należy wypłacić natychmiast po zgonie urzędnika.

§ 16.

Jeżeli urzędnik w chwili swego zgonu nie był uprawniony do pobierania emerytury, ponieważ nie skończył jeszcze 10-go roku służby, to oblicza się jednakże pensję wdowią i sierocą w ten sposób, jakoby był z ostatnio płaconemi mu poborami ukończył 10-ty rok służbowy. Dla pozostałych po płatnych członkach Magistratu oblicza się pensję wdowią i sierocą w ten sposób, że się przyjmuje przynajmniej 6-letni czas służby.

§ 17. *)

Uposażenie emerytalne oraz pensje dla pozostałych należy wypłacać miesięcznie z góry.

§ 18.

zniesiony przez postanowienia regulaminu z dnia 12. 10. 2. 11. 26 r.

§ 19.

Płatni członkowie Magistratu i urzędnicy, którzy są zamianowani przed wejściem w życie niniejszego statutu miejscowego pod lepszymi warunkami, pozostają w posiadaniu swych przez to uzyskanych praw.

Artykuł VI. Specjalne postanowienia dla emerytów i pozostałych.

§ 20. i § 21.

zniesione przez postanowienia regulaminu z dnia 12. 10. 2. 11 26 r.

---

*) W brzmieniu obecnie obowiązującem.

§ 22.

Niniejszy regulamin miejscowy uzyskuje moc obowiązującą z dniem jego zatwierdzenia. Z dniem tym traci regulamin miejscowy z dnia 8. 10. lutego 1910 r. dotyczący przyjmowania urzędników miejskich swoją moc.

Katowice, dnia 2 marca 1921 r.

Magistrat:

(—) Leu. (—) Ruoff.

Katowice, dnia 21 kwietnia 1921 r.

Rada Miejska:

(—) Weigmann.

Następuje uchwała zatwierdzająca Wydziału Obwodowego w Opolu z dnia 2 maja 1921 r. K. 21. 234/1.

---

3) Statut miejscowy

dotyczący przyjmowania prawniczych, technicznych i społeczno-gospodarczych sił pomocniczych na urzędników magistratu.

Za zgodą Rady Miejskiej ustanawia się następujący statut miejscowy:

§ 1.

Siły pomocnicze, wybrane na asesorów, miejskich inspektorów budowlanych, oraz siły społeczno-gospodarcze przyjmuje się na urzędników miasta Katowic narazie na 1 rok próby. W przeciągu tego czasu próbnego dopuszczalne jest każdocześne wypowiedzenie z terminem trzymiesięcznym, ostatnio na trzy miesiące przed upływem czasu próbnego. Po upływie czasu próby ustanawia się tych urzędników na 12 lat. Przy tem ustanowieniu otrzymują oni tytuł „radcy Magi-

ratu“, o ile są prawniczemi lub społeczno-gospodarczemi siłami pomocniczemi względnie „radcy budowlanego magistratu“ jako techniczne siły pomocnicze magistratu i biorą udział przy posiedzeniach magistratu, o ile zastępują własny wydział lub własną sprawę.

§ 2.

Pobory służbowe w czasie służby próbnej ustanawia się według grupy (VII. regulaminu o poborach z dnia 12/10. 2/11 26 r. *)

Pobory służbowe radców magistratu oraz radców budowlanych magistratu stosuje się według grupy [VI. regulaminu z dnia 12/10, 2/11 26 r. *)] i możnością awansu do grupy [V. *)] na skutek osobnej decyzji korporacji miejskich.

§ 3.

Odnośnie do pensji emerytalnej oraz do zaopatrzenia wdowiego i sierocego mają zastosowanie postanowienia statutu miejscowego z dnia 2/3, 21/4 21 r., dotyczące mianowania i zaopatrzenia urzędników komunalnych miasta Katowic, zaś co do opieki nad pozostałemi postanowienia § 9 i nast. o ile odnoszą się do członków magistratu.

§ 4.

Wybór prawniczych, technicznych i społeczno-gospodarczych sił pomocniczych przeprowadza Magistrat w porozumieniu z radą miejską.

§ 5.

Niniejszy statut miejscowy wstępuje na miejsce statutu miejscowego z dnia 24 października 1921 r.

Katowice, dnia 29 sierpnia 1923 r.

Magistrat:

(—) Dr. Górnik. (—) Luschwitz.

---

*) Tekst obecnie obowiązujący.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Katowicach.

Zatwierdzenie.

Powyższy statut miejscowy dotyczący przyjmowania prawniczych, technicznych i społeczno-gospodarczych sił pomocniczych na urzędników magistratu zatwierdza się na mocy § 11 ordynacji miejskiej z dnia 31 maja 1853 r. (G. S. str. 261), § 16 ustęp 3 ustawy o właściwości władz administracyjnych i administracyjno-sądowych z dnia 1 sierpnia 1883 r. (G. S. str. 237) oraz art. 1 rozporządzenia z dnia 1 sierpnia 1922 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 12, poz. 42).

Instancją zażaleniową w odniesieniu do powyższego zatwierdzenia jest Rada Wojewódzka na mocy § 121 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (G. S. str. 195) oraz na mocy art. 27 ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 73, poz. 497),

Katowice, dnia 16 października 1922 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny.

(L. S.) Przewodniczący:

(—) Podpis.

L. dz. U. 57/22 S. A.

---

4) Dodatek

do statutu miejscowego, dot. przyjmowania prawniczych, technicznych i społeczno-gospodarczych sił pomocniczych na urzędników Magistratu z dnia 29 sierpnia 1922 r.

§ 1.

Obok pracowników pomocniczych, przewidzianych w § 1 powyższego statutu mogą być przyjęci także pracownicy pomocniczy posiadający egzamin nauczycielski dla szkół średnich z językiem wykładowym polskim, 8—10 lat praktyki

nauczycielskiej i przynjamniej 3 lata praktyki administracyjno-szkolnej, jakoteż pracownicy pomocniczy z zakresu medycyny. Owi pracownicy pomocniczy otrzymują przy swem przyjęciu tytuł „Szkolnego Radcy Magistratu“ wzgl. „Radcy Magistratu”.

§ 2.

W pewnych wyjątkowych wypadkach można na podstawie uchwały Magistratu czas próbny skrócić lub zupełnie skreślić.

§ 3.

Dodatek niniejszy obowiązuje od dnia jego zatwierdzenia.

Katowice, dnia 9 grudnia 1925 r.

(L. S.) **Magistrat:**

(—) L e u. (—) M a c i e j c z y k.

Katowice, dnia 10 grudnia 1925 r.

Kom. Rada Miejska:

(—) J. P i e c h u l e k. (—) J. B r z e s k o t.

Na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 31 maja 1853 r. oraz § 16 ustęp 3 ustawy o właściwości władz administracyjnych itd. z dnia 1 sierpnia 1883 r. zatwierdza Śląska Rada Wojewódzka uchwalony przez korporacje miasta Katowic w dniu 9 grudnia 1925 r. dodatek do statutu miejscowego, dot. przyjmowania prawniczych technicznych i społeczno-gospodarczych sił pomocniczych z dnia 29 sierpnia 1922 r.

Katowice, dnia 7 kwietnia 1926 r.

Przewodniczący Śląskiej Rady Wojewódzkiej:

(—) B i l s k i.

L. Sm. 930/3.

5) Ustawa

z dnia 8 lipca 1925 r.
w brzmieniu ustawy z dnia 16 listopada 1927 r.

w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów Związków Komunalnych.

Art. 1.

Do czasu wejścia w życie ustaw o wewnętrznym ustroju Województwa Śląskiego (art. 14 i 15 ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r.) (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego, stosuje się ustawę z 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska do funkcjonarjuszów i nauczycieli Województwa Śląskiego opłacanych ze Skarbu Śląskiego.

Art. 2.

Według tej samej ustawy normuje się też uposażenie funkcjonarjuszów i nauczycieli Związków Komunalnych w górnośląskiej części Województwa.

Art. 3.

Upoważnia się Wojewodę do automatycznego stosowania rozporządzeń i zarządzeń Rządu Rzeczypospolitej, wydanych na zasadzie wymienionej wyżej w artykule I. ustawy.

W razie gdyby dodatek wymieniony w ostatnim ustępie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) nie wynosił 40%, w takim razie różnicę dodatku dla urzędników, opłacanych ze Skarbu Śląskiego, wypłaca Skarb Śląski.

Dodatek mieszkaniowy wypłacany na mocy ustawy Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), oraz ustawy Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 525), jakoteż na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 673), urzędnikom opłacanym ze Skarbu Śląskiego winien być niemniejszy, niż dodatek mieszkaniowy, wypłacany na mocy powyżej cytowanych ustaw i rozporządzenia urzędnikom państwowym w m. st. Warszawie.

„Różnicę, wynikającą z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 673), jak również różnice, jakie mógłyby powstać na skutek późniejszych rozporządzeń Rady Ministrów dopłaca Skarb Śląski“

Art. 4.

(Opiewa o nauczycielach).

Art. 5.

Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje od 1 października 1923 r. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 3, poz. 12), oraz nowela z dnia 19 listopada 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 25, poz. 96).

Art. 6.

Wykonanie ustawy porucza się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.

---

6) Regulamin

o poborach płatnych członków Magistratu i urzędników miasta Katowic.

Na podstawie § 11, 64 ordynacji miast z dnia 30 maja 1853 r. oraz ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116) i ustawy śląskiej z dnia 23 stycznia 1924 r. względnie ustawy z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego tudzież Związków Komunlanych (Dz. U. Śl. Nr. 3) ex 1924 wzgl. Nr. 11 ex 1925 uchwala się następujący:

Regulamin o poborach płatnych członków Magistratu i urzędników miasta Katowic.

§ 1.

Pobory czynnych urzędników i kandydatów na urzędników miasta Katowic wymierza się i wypłaca od 1 stycznia 1924 r. według zasad niniejszego regulaminu oraz załączonej tabeli grup.

Urzędnicy zatrudnieni na próbę, otrzymują na czas próby pełne pobory tej posady, której obowiązki pełnią.

Załączona tabela grup stanowi integralną część niniejszego regulaminu.

§ 2.

Pobory płaci się miesięcznie z góry.

§ 3.

Wysokość uposażenia oznacza się w punktach, ustalonych w załączonej tabeli.

Kwotę miesięcznego uposażenia otrzymuje się przez pomnożenie jednakowej dla wszystkich grup uposażenia mnożnej przez liczbę punktów odpowiedniej grupy i szczebla.

Jako wysokość mnożnej w złotych, przyjmuje się tę liczbę, którą każdocześnie ustala Rada Ministrów jako mnożną dla urzędników państwowych.

§ 4.

Oprócz uposażenia określonego w § 3 otrzymują urzędnicy:

a) tytułem dodatku regulacyjnego w okresie przejściowym (sanacji Skarbu Państwowego) 70 punktów, dodatek ten ulegać będzie stopniowej redukcji w myśl art. 3 ustęp ostatni ustawy z dnia 9 października 1923 r.

b) Dodatek ekonomiczny dla urzędnika utrzymującego rodzinę wynoszący na każdego członka rodziny, nie więcej jednak niż na pięć członków po 45 punktów miesięcznie.

Dodatek ten ulegać będzie stopniowej redukcji aż do wysokości 38 punktów w myśl art. 4 ustęp 2 wymienionej ustawy.

Do rodziny w rozumieniu regulaminu niniejszego należą członkowie rodziny, wyliczeni w art. 4 ustęp 3—6 wymienionej ustawy.

c) Dodatek kresowy (wojewódzki) w wysokości 20 proc. i dodatek wyrównawczy kresowy w wysokości 20 proc., razem więc 40 proc. w myśl art. 4 ustęp ostatni ustawy z dnia 9 października 1923 r. oraz art. 3

ustęp 2 ustawy śląskiej z dnia 23 stycznia 1924 r. w związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 22. XII. 1924 r. i oblicza się dodatki te od uposażenia wymierzonego według przepisów art. 3, 4 i 5 powyższej ustawy.

Dodatki te zniża lub podwyższa się tak samo jak dla urzędników wojewódzkich.

§ 5.

W miejsce świadczeń przyznanych art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. funkcjonarjuszom państwowym poza uposażeniem, mianowicie:

a) pomocy lekarskiej dla urzędnika i jego rodziny,

b) zwrotu opłat szkolnych w szkołach średnich,

c) ulg w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi otrzymują urzędnicy miejscy i kandydaci wyrównanie uposażeniowe według statutu miejscowego z dnia 12 stycznia, 2 marca 1925 r., który został zatwierdzony przez Śląską Radę Wojewódzką pod datą 7. IV. 1925 r. — L. Sm. 717/2.

Odszkodowanie to wynosi dla nieżonatych i bezdzietnych wdowców 10 proc., a dla żonatych oraz wdowców z dziećmi 20 proc. każdoczesnych miesięcznych poborów z wyjątkiem dodatków funkcyjnych.

§ 6.

W obrębie danej grupy uposażenia przejście na szczebel wyższy odbywa się automatycznie co trzy lata w stałych terminach półrocznych, mianowicie 1 stycznia i 1 lipca każdego roku według przepisów art. 6 ustawy z dnia 9 października 1923 roku.

§ 7.

Przy pierwszem mianowaniu urzędnik otrzymuje uposażenie pierwszego szczebla danej grupy, o ile korporacje miejskie inaczej nie postanowią.

Przy dalszych mianowaniach (awansach) urzędnik otrzymuje we wyższej grupie uposażenie tego szczebla, który pod względem ilości punktów jest bezpośrednio wyższym od szczebla, zajmowanego poprzednio w grupie niższej. Jeżeliby

jednak następny szczebel w danej grupie był wyższy pod względem liczby punktów, aniżeli szczebel osiągnięty przez urzędnika w grupie wyższej, to czas spędzony w ostatnio zajmowanym szczeblu grupy niższej, wlicza się do posunięcia następnego w grupie wyższej.

§ 8.

Pierwsze zaliczenie do grup obecnych urzędników na podstawie niniejszego regulaminu uskuteczni Magistrat po wysłuchaniu Rady Miejskiej z uwzględnieniem wysłużonych wzgl. policzonych lat starszeństwa.

Przy pierwszem zaliczeniu ustala się termin posunięcia do następnego szczebla w ten sposób, że jako termin od którego zaczyna się liczyć trzechlecie, przyjmuje się dla urzędników mianowanych w okresie półrocznym od 1 stycznia do 30 czerwca — datę 1 stycznia dla mianowanych (awansowanych), zaś w czasie od 1 lipca do 31 grudnia — datę 1 lipca.

§ 9.

Awanse związane z posunięciem z jednej z ustanowionych grup do grupy wyższej przyznaje się uchwałą Magistratu po wysłuchaniu Rady Miejskiej.

§ 10.

Zmiany we wymiarze poborów, spowodowane zmianą stosunków rodzinnych, następują z początkiem miesiąca następującego po miesiącu, w którym się stosunki rodzinne zmieniły.

§ 11.

Wszystkim urzędnikom przyznaje się dodatek mieszkaniowy, w tej samej mierze, jak funkcjonarjuszom państwowym. Wysokość tegoż ustala każdorazowo Ministerstwo Skarbu dla poszczególnych Województw wzgl. miejscowości. Urzędnikom otrzymującym mieszkanie w naturze, potrąca się jego wartość według postanowień ustawowych.

Mieszkanie służbowe przydziela się wogóle tylko ze względów służbowych. Magistrat zastrzega sobie w razie potrzeby prawo rozporządzalności całem mieszkaniem lub częścią jego za 3-miesięcznem wypowiedzeniem. W razie udzielenia innego mieszkania służbowego 3-miesięczny termin wypowiedzenia nie jest koniecznym.

Wartość mieszkania służbowego ustala Magistrat i potrąca ją z uposażenia.

Opał i oświetlenie. Wysokość opłat za opał i światło dla urzędników mających mieszkanie służbowe z opałem i światłem ustanawia Magistrat; opłaty te potrąca się również z uposażenia. Oświetlenie mieszkań służbowych opłaca się podług rzeczywistego spotrzebowania.

Na wypadek emerytowania, lub opuszczenia służby przez urzędnika mającego mieszkanie służbowe, opróżnić należy mieszkanie służbowe zaraz, w razie śmierci najpóźniej z końcem kwartału, licząc od upływu miesiąca, w którym urzędnik zmarł. O ile zmarły urzędnik nie pozostawi żadnej rodziny, wówczas spadkobiercy jego winni opróżnić mieszkanie służbowe w ciągu miesiąca, licząc od dnia śmierci urzędnika.

§ 12.

Inne osobne pobory uboczne jak na odzież, na manko kasowe, koszty służbowe nie wymienione w regulaminie płaci się tyklko za uchwałą Magistratu i tylko za czas, w którym odnośny urzędnik pełni służbę na posadzie uposażeniowej w takie pobory.

Przy obliczeniu emerytur nie uwzględnia się poborów pobocznych.

§ 13.

W razie śmierci urzędnika, wstrzymuje się wypłatę uposażenia z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła, a w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek ten istotnie ustał.

§ 14.

Jeżeli po wejściu w życie regulaminu niniejszego okaże się, że poszczególni urzędnicy mieliby otrzymać uposażenie niższe od pobieranego dotychczas, otrzymują oni dodatek wyrównawczy w myśl art. 118 ustawy z dnia 9. X. 1923 r. do wysokości uposażenia ostatnio pobieranego, przeliczony na odpowiednią ilość punktów.

Dodatek ten przysługiwać będzie tak długo, dopóki dany urzędnik wskutek podwyższenia się jego uposażenia przez awans lub posunięcia do wyższego szczebla, nie osiągnie wysokości uposażenia, pobieranego ostatnio.

§ 15.

Każdy urzędnik miejski musi swój cały czas i siły poświęcić pracy miejskiej i przy obecnych panujących stosunkach pracować poza godzinami biurowemi bez specjalnego za to wynagrodzenia. Każdy urzędnik jest zobowiązany, na polecenie przełożonego pełnić zastępczo obowiązki innego urzędnika. O ewentualnem wynagrodzeniu urzędnika za spełnianie obowiązków poza godzinami biurowemi stanowi burmistrz, w granicach, przewidzianych na ten cel funduszów (renumeracje). Przyjęcie przez pracownika miejskiego jakiegokolwiek zajęcia pobocznego, może nastąpić tylko za poprzedniem zezwoleniem Magistratu.

Urzędnik nie ma prawa, samodzielnie decydować o rodzaju swych zajęć służbowych, a w miarę swych zdolności może być przeznaczony na inne stanowisko służbowe, atoli bez uszczuplenia swych dotychczasowych poborów. W tym ostatnim wypadku ewentl. dodatki służbowe odpadają, chyba, że nowe stanowisko specjalnie je przewiduje.

§ 16.

Wrazie jakichkolwiek wątpliwości przy wymiarze lub wypłacie poborów należy stosować odpowiednio postanowienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116).

§ 17.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem jego zatwierdzenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r. i z tym samym dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe uchwały miejskie i przepisy w przedmiocie objętym niniejszym regulaminem.

Katowice, dnia 12. 10. / 2. 11. 1926 r.

Magistrat:

(L. S.) m. p. Dr. Górnik. m. p. Maciejczyk.

Katowice, dnia 21 października 1926 r.

Kom. Rada Miejska:

m. p. J. Piechulek.

Zatwierdza się na zasadzie § 11 ordynacji miejskiej, oraz § 16 ustawy o właściwości władz z roku 1883 z tem zastrzeżeniem, że w tabeli grup, załączonej do niniejszego statutu, wyłącza się burmistrza, jego zastępcę, oraz innych płatnych członków Magistratu.

Katowice, dnia 14 marca 1927 r.

Śląska Rada Wojewódzka:

(L. S.) m. p. Żurawski.
Przewodniczący.

L. RW. 180.

Pragmatyka uposażeniowa dla urzędników miejskich miasta Katowic.

(Tabela stanowisk).

1. Uwagi wstępne.

I. O ile wymienione w tabeli i w zestawieniu grup posady nie obsadzone urzędnikami, nie mają zajmujący takie posady żadnego prawa na ustanowienie ich w charakterze urzędnika albo na zapłatę według norm tejże grupy, chociaż posiadają ten sam tytuł, który figuruje w tabeli.

II. Odzież służbową i ubranie służbowe udziela się bezpłatnie tylko za osobną uchwałą Magistratu.

III. Komu należy płacić manko kasowe i w jakiej wysokości, uchwala Magistrat.

IV. Awans na starszego komornika nastąpić może dopiero po 20-letniej służbie.

V. Zagrupowanie niniejsze członków Magistratu stosuje się do przyjąć się mających w przyszłości nowych płatnych członków Magistratu z uwzględnieniem członków przyjętych od dnia 1 stycznia 1926. Nie odnosi się to do poborów (wynagrodzenia) płatnych członków Magistratu wybranych przed 1 stycznia 1926 r., a to na przeciąg czasu, na który zostali wybrani, ponieważ do tych obowiązują przepisy Ordynacji miast z dnia 30 maja 1853 r. przedstawiające prawa nabyte, które w wyż wspomnianym czasokresie żadnej zmianie uledz nie mogą (§ 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych — Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073).

Grp.	Charakter służbowy	Szczeble uposażenia						
		a	b	c	d	e	f	g
XII.	woźny kasztelan ratuszowy pedel szkolny siostra miejska	240	255	270	285	300	315	330
XI.	strażak komornik asystentka kancelarji kandydat na urzędnika wachmistrz policji miejskiej st. siostra miejska	270	290	310	330	350	370	309
X.	kierownik przytułku starców halmistrz zarządca zakładu kanalizacji st. woźny st. strażak st. wachmistrz policji miejskiej mistrz zakładu wodociągowego ogrodnik miejski drogomistrz st. komornik	330	350	370	390	410	430	450
IXa.	zarządca łaźni miejskiej sierżant straży pożarnej st ogrodnik miejski sekretarze miejscy miejscy sekr. techn. mistrz warsztatów miejskich I. st. wachmistrz pol.	390	420	450	480	510	540	—

Grp.	Charakter służbowy	Szczeble uposażenia						
		a	b	c	d	e	f	g
IXb.	komisarz policji miejskiej st. sekretarz miejski st technik budowlany st. sekretarz techn. ogniomistrz	420	450	480	510	540	580	—
VIII.	naczelnik straży pożarnej inspektor szpitala budowniczy naczelnik biura naczelnik kasy inżynier mierniczy rewident rachunkowy	480	520	560	600	640	680	—
VII.	dyrektor straży pożarnej dyrektor biur miejskich dyrektor głównej kasy dyrektor kasy oszczędności dyrektor biura rachunkowego dyrektor ogrodów miejskich st. budowniczy st. inżynier mierniczy naczelnik oddziału budowl. podziemnego weterynarz	600	660	720	780	840	900	—
VI.	dyrektor rzeźni miejskiej dyr. zakładów przemysłowych radca Magistratu	800	875	950	1025	1100	1175	—
V.	radca miejski	1100	1200	1300	1400	1500	1600	—
IV.	wiceprezydent miasta radca budownictwa (§ 5 rozp. z dn. XII. 1924 r. o dostosowaniu upos. członków zarządu i pracowników związków komunalnych do upos. funkcj. państwowych (Dz. R. U. P. nr. 1073).	1400	1500	1600	1700	1800	—	—
III.	prezydent miasta (§ 9 wyżej wspomnianego rozp.)	1800	1900	2000	2100	—	—	—

7) Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego

z dnia 12 marca 1927 r.

do ustawy z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego tudzież funkcjonarjuszów Związków Komunalnych (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 28).

Na mocy art. 2 i art. 6 ustawy z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego tudzież funkcjonarjuszów Związków Komunalnych (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wmiejsce pomocy lekarskiej i ulgi w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi, przyznanych przez Państwo funkcjonarjuszom państwowym, mogą Związki Komunalne przyznać swoim funkcjonarjuszom, pobierającym uposażenie na zasadach ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), o ile nie są ubezpieczeni w Kasach Chorych, ekwiwalentowy dodatek komunalny, nieprzekraczający: dla urzędników nieżonatych 10 proc., dla urzędników żonatych 20 proc. miesięcznego uposażenia. W tych granicach stawki dodatku mogą być różniczkowane zależnie od stanu rodzinnego i innych okoliczności.

§ 2.

Przez uposażenie, podlegające podwyższeniu o 10 proc. względnie 20 proc., tytułem ekwiwalentowego dodatku komunalnego, rozumieć należy:

1) uposażenie zasadnicze i dodatek regulacyjny, ustalone w tabeli i postanowieniach art. 3, wyżej wymienionej ustawy z dnia 9 października 1923 r.

2) dodatek ekonomiczny dla urzędników, utrzymujących rodzinę, określony art. 4 tejże ustawy,

3) ewentualny dodatek wyrównawczy, przewidziany w art. 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r.,

4) śląski dodatek wyrównawczy w wysokości 40 proc., przewidziany w art. 1 ustawy z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 10, poz. 15).

§ 3.

Dla funkcjonarjuszów ubezpieczonych w Kasach Chorych, mogą Związki Komunalne przyznać ryczałt do 80 zł. rocznie, tytułem ekwiwalentowego dodatku komunalnego.

§ 4.

Uchwały Korporacji Związków samorządowych, przyznające dodatki, wymienione w art. 1 i art. 3, winne być powzięte w formie statutów miejscowych i podlegają zatwierdzeniu właściwej dla danego Związku Samorządowego władzy nadzorczej, w myśl obowiązujących przepisów ustawowych.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:
m. p. Dr. Grażyński.

---

8) Rozporządzenie

Śląskiej Rady Wojewódzkiej
z dnia 26 stycznia 1928 r.
w sprawie wykonania postanowień § 12 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. Pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35).

Na mocy § 23 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego oraz pensji wdowich i sierocych, których wysokość unormowaną została dla funkcjonarjuszów związków komunalnych górnośląskiej części Województwa Śląskiego i dla wdów i sierót po funk-

cjonarjuszach związków komunalnych, ustawą z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19) przy posiłkowym zastosowaniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 15 lutego 1927 r., wydanego w porozumieniu z Śląską Radą Wojewódzka w sprawie wykonania ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 6, poz. 11), oraz rozporządzenia Rady Wojewódzkiej z dnia 15 lutego 1927 r. w przedmiocie wykonania niektórych postanowień ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. U. Śl. Nr. 6, poz. 12), mogą związki komunalne w miejsce pomocy lekarskiej i ulgi w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi, przyznać emerytowanym funkcjonarjuszom ekwiwalentowy dodatek komunalny, nieprzekraczający dla emeryta samotnego 10 proc. miesięcznego uposażenia emerytalnego, zaś dla emeryta, utrzymującego rodzinę 20 proc. miesięcznego uposażenia emerytalnego.

§ 2.

Na czas wypłacania funkcjonarjuszom Województwa Śląskiego w służbie czynnej dodatku, przewidzianego w ostatnim ustępie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i w art. 1 ustawy z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 24, poz. 42) mogą związki komunalne przyjąć swoim emerytom, tudzież wdowom i sierotom po tych funkcjonarjuszach oprócz dodatków zaliczalnych do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego, określonych w § 10 rozporządzenia Rady Wojew. z dnia 15 lutego 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr. 6, poz. 12) 100 proc. dodatku wypłacanego na podstawie ustępu ostatniego art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art, 1 ustawy z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 24, poz. 42), obliczonego w stosunku do miesięcznego uposażenia emerytalnego, wzgl. miesięcznej pensji wdowiej lub sierocej. Dodatek powyższy jest czasowy i z chwilą zniesienia lub zmniejszenia tego dodatku dla funkcjonarjuszów w służbie czynnej, wymieniony dodatek do uposażeń emerytalnych, pensyj wdowich i sierocych automatycznie zostanie uchylony, względnie ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

§ 3.

Funkcjonarjuszom, pobierającym zaopatrzenie emerytalne ze strony związków komunalnych, służy prawo do dodatku mieszkaniowego, na zasadach, ustalonych rozporządze-

niem Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 673).

§ 4.

Uchwały korporacyj związków komunalnych, przyznające dodatki wymienione w §§ 1 i 2, winny być powzięte w formie statutów miejscowych i podlegają zatwierdzeniu właściwej dla danego związku komunalnego władzy nadzorczej, w myśl obowiązujących przepisów ustawowych.

§ 5.

Przepisy §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia stosują się odpowiednio do postanowień §§ 17, 18 i 20 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141), w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r., (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) do urzędników gmin wiejskich, związków celowych urzędów okręgowych, urzędników związków powiatowych oraz gminnych urzędników lasowych w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Śląska Rada Wojewódzka:
(—) Dr. Grażyński,
Przewodniczący.

---

9) Statut miejscowy

dot. wypłaty odszkodowania w miejsce przysługującej urzędnikom i nauczycielom miasta Katowic według § 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów państwowych wolnej opieki lekarskiej, zniżki przy używaniu państwowych środków komunikacyjnych itd.

Na zasadzie rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 10 grudnia 1924 r. dot. wypłaty odszkodowania w miejsce

wolnej pomocy lekarskiej, zniżki w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi itd., uchwala się co następuje:

§ 1.

W miejsce przysługującej urzędnikom i nauczycielom miasta Katowic, stosownie do § 10 ustawy z dnia 9 październik 1923 r. w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, wolnej opieki lekarskiej dla siebie jak i dla swej rodziny, jakoteż w miejsce przysługującej funkcjonarjuszom państwowym zniżki przy używaniu państwowych środków komunikacyjnych, wypłaca się miejskim urzędnikom i nauczycielom miasta Katowic odszkodowanie. Odszkodowanie to wynosi dla nieżonatych i bezdzietnych wdowców dziesięć procent, a dla żonatych dwadzieścia procent każdorazowych miesięcznych poborów, z wyjątkiem dodatków funkcyjnych.

§ 2.

Funkcjonarjusze zabezpieczeni w kasach chorych, nie mają prawa do tego odszkodowania.

Gmina miasta Katowic jako pracodawca funkcjonarjuszów przejmuje jednakowóż mające się płacić kasie chorych za funkcjonarjuszów opłaty w pełnej wysokości na kasę miejską.

§ 3.

Tytułem ekwiwalentu za ulgi przy używaniu państwowych środków komunikacyjnych może być wypłacona ubezpieczonym w kasach chorych funkcjonarjuszom kwota w wysokości aż do 80 złotych rocznie.

§ 4.

Niniejszy statut miejscowy wchodzi w życie z dniem jego zatwierdzenia.

Katowice, dnia 12 stycznia 1925 r.

Magistrat:

m. p. Dr. Górnik. (Pieczęć) m. p. Leu.

Katowice, dnia 2 marca 1925 r.

Kom. Rada Miejska:

m. p. J. Piechulek. m. p. Jan Brzeskot.

Zatwierdza się na mocy § 11 ordynacji miejskiej z roku 1853 oraz w myśl § 3 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 10 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 28).

Katowice, dnia 7 kwietnia 1925 r.

Śląska Rada Wojewódzka:
w z. m. p. Żurawski,
(Pieczęć) Przewodniczący.
L. Sm. 717/2.

---

10) Dodatek

do statutu miejscowego dot. wypłaty od szkodowania w miejsce przysługującej urzędnikom i nauczycielom m. Katowic, według art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, wolnej opieki lekarskiej, zniżki przy używaniu państwowych środków komunikacyjnych itd.

Na zasadzie § 1 rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 26 stycznia 1928 r. (Dz. U. Śl. Nr. 8, poz. 17), w sprawie wykonania postanowień § 12 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35), wydaje się następujący dodatek:

§ 1.

W miejsce pomocy lekarskiej i ulgi w przejazdach państwowemi środkami komunikacyjnemi, otrzymują emerytowani funkcjonarjusze miasta Katowic, ekwiwalentowy dodatek komunalny.

Dodatek ten wynosi dla emeryta samotnego 10 proc. miesięcznego uposażenia emerytalnego, zaś dla emeryta utrzymującego rodzinę, 20 proc. miesięcznego uposażenia emerytalnego.

§ 2.

Dodatek ten wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia przez Śląską Radę Wojewódzką z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Katowice, dnia 24 kwietnia 1928 r.

Magistrat:

m. p. Szkudlarz. m. p. Golla.
(Pieczęć).

Katowice, dnia 18 maja 1928 r.

Kom. Rada Miejska:

m. p. Dr. Dąbrowski. m. p. Fr. Cichoń,

L. RW. 650.

„Śląska Rada Wojewódzka na zasadzie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. u. pr. str. 141), oraz § 4 rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 26 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania postanowień § 12 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) zatwierdza uchwalony przez korporacje miejskie w Katowicach dodatek do statutu miejscowego, dotyczącego wypłaty odszkodowania w miejsce przysługującej urzędnikom i nauczycielom m. Katowic, według § 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, wolnej opieki lekarskiej i zniżki przy używaniu państwowych środków komunikacyjnych“.

Katowice, dnia 2 sierpnia 1928 r.

m. p. Żurawski,
Przewodniczący Śląskiej Rady Wojewódzkiej.
(Pieczęć).

---

11) Statut miejscowy

dot. wypłaty dodatku kresowego urzędnikom emerytowanym miasta Katowic tudzież wdowom i sierotom po nich.

Na zasadzie § 2 rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 26 stycznia 1928 r. (Dz. U. Śl. Nr. 8, poz. 17) w sprawie wykonania postanowień § 12 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) wydaje się następujący statut:

§ 1.

Na czas wypłacania funkcjonarjuszom Województwa Śląskiego w służbie czynnej dodatku, przewidzianego w ostatnim ustępie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i w art. 1 ustawy z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 24, poz. 42) otrzymują emeryci miasta Katowic, tudzież wdowy i sieroty po nich, oprócz dodatków zaliczalnych do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego, określonego w § 10 rozporządzenia Rady Wojewódzkiej z dnia 15 lutego 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr. 6, poz. 12) 100 proc. dodatku, wypłacanego na podstawie ustępu ostatniego art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 1 ustawy z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 24, poz. 42) obliczonego w stosunku do miesięcznego uposażenia emerytalnego wzgl. miesięcznej pensji wdowiej lub sierocej. Dodatek powyższy jest czasowy i z chwilą zniesienia lub zmniejszenia tego dodatku dla funkcjonarjuszów w służbie czynnej, wymieniony dodatek do uposażeń emerytalnych, pensyj wdowich i sierocych, automatycznie zostanie uchylony wzgl. ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

§ 2.

Statut miejscowy wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Katowice, dnia 24 kwietnia 1928 r.

Magistrat:
(—) Szkudlarz. (—) Golla.
(Pieczęć).

Katowice, dnia 18 maja 1928 r.

Kom. Rada Miejska:
(—) Dr. Dąbrowski. (—) Fr. Cichoń.

L. RW. 572.

„Śląska Rada Wojewódzka na zasadzie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r. (Zb. ust. pr. str. 141), oraz § 4 rozporządzenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 26 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania postanowień § 12 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30 lipca 1899 r. (Zb. u. pr. str. 141) w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5 sierpnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) zatwierdza uchwalony przez korporacje miejskie w Katowicach statut miejscowy dotyczący wypłaty dodatku kresowego urzędnikom emerytowanym miasta Katowic, tudzież wdowom i sierotom po nich".

Katowice, dnia 5 lipca 1928 r.

(—) Żurawski,
Przewodniczący Śląskiej Rady Wojewódzkiej.
(Pieczęć).

---

12) Regulamin służbowy Wydziału Urzędniczego miasta Katowic.

§ 1.

Wydział Urzędniczy jest organem reprezentacyjnym urzędników miasta Katowic, uprawnionym do obradowania z Magistratem sprawy służbowe i zawodowe urzędników miejscowych z głosem doradczym. Jest zarazem organem polegającym na zaufaniu urzędników.

§ 2.

Przedewszystkiem może Wydział wysłuchanym zostać przy następujących sprawach:

1) w sprawie ogólnych przepisów służbowych dla urzędników,
2) przy ustalaniu ordynacji urlopowej,
3) przy ordynacji uposażeniowej,
4) w sprawie zaopatrzenia urzędników jak i opieki nad ich pozostałemi.

Wydział przedkłada Magistratowi wnioski i życzenia, jako i zażalenia urzędników. Wydział może również i z swej strony stawiać wnioski do korporacyj miejskich.

§ 3.

Wydział składa się z dwunastu członków i tyluż zastępców z wszelkich dykasteryj urzędniczych — z wyjątkiem funkcjonarjuszy — wybieralnych każdorocznie w styczniu na przeciąg jednego roku kalendarzowego. Zarząd ustępującego Wydziału zwołuje w styczniu każdego roku walne zebranie, celem wyboru nowych członków do Wydziału Urzędniczego. Wybór następuje w drodze głosowania, i to albo przez aklamację, albo na kartki, przyczem rozstrzyga większość głosów. Wybieralni są wszyscy urzędnicy bez różnicy płci, którzy ukończyli 25 rok życia.

§ 4.

Po dokonanym wyborze zaprasza najstarszy wiekiem członek nowego Wydziału w przeciągu 8 dni wszystkich członków Wydziału na posiedzenie, na którym wybiera się przewodniczącego, zastępcę przewodniczącego, sekretarza i zastępcę sekretarza. Przewodniczący zagaja, kieruje i zamyka posiedzenia. Wybór następuje tajnie przez głosowanie na kartki, o ile nie ustali się jednogłośnie wyboru przez aklamację. Wybranym jest, kto otrzyma najwięcej głosów. Przy równości głosów rozstrzyga głosowanie.

§ 5.

Przewodniczący zwołuje posiedzenie według potrzeby, i o ile nagromadzi się poddostatkiem materjału do obrad, tak samo i na życzenie prezydenta miasta, lub jeżeli trzech członków Wydziału domaga się zwołania posiedzenia pisemnie z podaniem spraw porządku dziennego.

Zaproszenia winne zawierać porządek obrad i mają być doręczone członkom conajmniej 3 dni przed zebraniem, w nagłych wypadkach conajmniej 24 godzin. Członkowie Wydziału są przez czas obrad zwolnieni od pełnienia czynności służbowych.

Członkowie Wydziału, którzy z ważnych powodów nie mogą przybyć na posiedzenie, powinni przesłać zaproszenie swemu zastępcy i odpowiednio go poinformować.

Prezydenta miasta zaprasza się pisemnie na każde posiedzenie, pozostawia się jemu do woli, przysłuchiwać się osobiście obradom lub wydelegować zastępcę.

Posiedzenia są władne do powzięcia uchwał przy obecności przynajmniej 5-ciu członków Wydziału. Uchwały zapadają większością głosów. Przy równej liczbie głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, w razie jego zainteresowa-

nia głos jego zastępcy. Protokół z posiedzenia wpisuje sekretarz do księgi protokularnej. Protokół po przeczytaniu i stwierdzeniu zgodności podpisują wszyscy członkowie obecni.

§ 6.

Członkom Wydziału wzgl. ich zastępcom nie mogą powstać żadne straty lub niedogodności w ich zawodzie służbowym z powodu ich czynności.

§ 7.

Magistrat stawia do odbywania zebrań pokój do dyspozycji. Wszelkie koszta manipulacyjne ponosi Magistrat.

§ 8.

Regulamin niniejszy osiąga moc obowiązującą natychmiast i może być zmieniony jedynie na żądanie ogółu urzędników przy sposobności rocznego wyboru nowych członków Wydziału zwykłą większością głosów.

Dotychczasowy regulamin Wydziału Urzędniczego miasta Katowic z dnia 24 lutego 1919 r. traci wskutek nieaktualności moc obowiązującą z chwilą zatwierdzenia niniejszego regulaminu przez Magistrat i radę miejską.

Uchwalono na posiedzeniu Magistratu z dnia 23 lutego 1927 r. i zatwierdzono na posiedzeniu Rady Miejskiej z dnia 5 maja 1927 r.

Katowice, dnia 12 maja 1927 r.

Magistrat:

(—) Dr. Górnik. (—) Maciejczyk.

---

13) Urlopy (krótkie).

Zaszły wzgl. zachodzą wypadki, które mnie zmuszają do zwrócenia uwagi na to, że PP. Decernentom i Kierownikom Oddziałów wolno w pojedyńczych wypadkach udzielać urlopów podwładnym im urzędnikom i funkcjonarjuszom tylko w ograniczonej mierze. Nie wolno urzędnikom i funkcjonarjuszom opuszczać służby dłużej aniżeli 3 dni, nie zasięgnąwszy na to mojego zezwolenia.

Aby usunąć wszelkie wątpliwości co do udzielenia urlopów urzędnikom i funkcjonarjuszom przez decernenta wzgl. przez kierownika oddziału, przypominam niniejszem moje dawniejsze rozporządzenie, według którego może udzielić urlopu:

1. Decernent, urzędnikom i funkcjonarjuszom swojego decernatu aż do 3 dni samoistnie,
2. Kierownik oddziału, podwładnym mu urzędnikom i funkcjonarjuszom na jeden dzień,
3. Kierownik oddziału może się sam zwolnić na jeden dzień; musi jednakże swojemu decernentowi o tem donieść.

Wszelkie udzielane w ten sposób urlopy należy — bez względu na to, czy się rozchodzi o godzinę czy o trzy dni — zapisywać w danym oddziale do prowadzonej w tym celu listy ewidencyjnej z podaniem przyczyny, dla której urlopu udzielono. Listy te należy pozatem przedkładać decernentowi co tydzień, a mnie co miesiąc do przeglądu.

Urlopowanie członków Magistratu normuje § 58 Ordynacji Miast, według którego winien się w każdym wypadku orzec dyrygent Magistratu, bez względu na czas trwania urlopu.

Oczekuję ścisłego zastosowania się do niniejszego zarządzenia zwłaszcza co do prowadzenia wspomnianego wykazu udzielonych urlopów.

Katowice, dnia 20 lutego 1926 r.

Prezydent miasta:

m. p. Dr. Górnik.

---

14) Urlopy (wypoczynkowe).

Opierając się o ustawę z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej udzielane będą urzędnikom i funkcjonarjuszom, którzy przesłużyli przynajmniej rok w służbie tutejszej, urlopy wypoczynkowe według zasad następujących:

Urzędnicy i aspiranci,

mający służby komunalnej wzgl. państwowej

do lat 10 otrzymują 4 tygodnie urlopu wypocz.,

ponad lat 10 „ „ 20 „ 5 „ „ „

„ „ 20 „ 6 „ „ „

Funkcjonarjusze,

mający służby komunalnej wzgl. państwowej

od 1 roku do 10 lat otrzymują 2 tygodnie urlopu wypocz.
„ 10 lat „ 20 „ „ 3 „ „ „
w reszcie pon. 20 „ „ 4 „ „ „

Uczniowie

otrzymują bez wyjątku 2 tygodnie urlopu wypoczynkowego.

Do wymiaru urlopu bierze się ten czas przesłużony w związkach komunalnych wzgl. u władz państwowych pod rachubę, który stoi w bezpośredniej łączności z tutejszą służbą miejską.

Wzywam Oddziały i Urzędy ruchowe przedłożyć Oddziałowi personalnemu do dnia 3 kwietnia każdego roku szczegółowy plan według poniżej umieszczonego wzoru w podwójnem wygotowaniu. Przy układaniu planu należy wziąć pod rozwagę czasokres od 15 kwietnia do 15 grudnia i baczyć na to, aby wskutek udzielenia urlopów wypoczynkowych nie powstały tak znaczne luki w personelu urzędniczym, żeby normalny tok urzędowania w tym czasokresie nie został wstrzymany wzgl. niecierpiał, a sprawy ważne i niecierpiące zwłoki nie mogłyby być natychmiast załatwione.

Naczelnikom biur zwracam na to uwagę, że postępować należy ściśle według przedłożonego planu urlopów wypoczynkowych, ponieważ urlop niewykorzystany odszkodowany nie będzie.

L. b.	Nazwisko	Charakter służbowy	Zatrudnienie przy Magistracie m. Katowic od	Przesłużony czas w innych związkach komunalnych wzgl. władzach państwowych	Nazwa odnośnego Związku komunalnego wzgl. władzy państwowej	Zatem przysługujący urlop
1	2	3	4	5	6	7

Prosi o urlop			Zastępca	Zgoda decernenta	Urlop zezwala się		Powzięto do wiadomości
od	do	dokąd			od	do	
8			9	10	11		12

Katowice, dnia 13 marca 1926 r.

Prezydent miasta:
m. p. Dr. Górnik.

---

15) Tekst umowy zbiorowej z związkami funkcjonarjuszów komunalnych wzgl. Regulamin w przedmiocie przyjmowania itd. pracowników kontraktowych.

§ 1.

Niniejsza umowa najmu w myśl ustępu 1 § 12 ustawy o radach zakładowych z dnia 4 lutego 1920 r. (R. G. Bl. str. 147), dotyczy członków Związku funkcjonarjuszów komunalnych Z. Z. P. na Województwo Śląskie zatrudnionych przez miasto w Katowicach.

Umowa niniejsza ma moc obowiązującą dla funkcjonarjuszów i uczniów pobierających pobory miesięczne.

Dla funkcjonarjuszów niestałych obowiązuje niniejsza umowa tylko o tyle, o ile ich stosunek najmu odnosi się do §§ 2, 3 i 4 ust. 1, 5, 12, 13 i 14 ustawy.

Inne warunki najmu ustala w każdym pojedyńczym wypadku powołane do tego zastępstwo wymienionych funkcjonarjuszów.

Niniejsza umowa nie obowiązuje:

1) personelu pielęgniarskiego włącznie lekarzy i aptekarzy,
2) osób pracujących w celach naukowych i wolontarjuszów, a szczególnie praktykantów w pierwszem półroczu.

§ 2.

Zastępstwo funkcjonarjuszów kontraktowych.

Wyłączne zastępstwo mają te Związki, które w myśl konwencji genewskiej oraz ustawy o radach zakładowych działają na terenie Województwa Śląskiego.

§ 3.

Zastępstwo funkcjonarjuszów kontraktowych opiera się na przepisach Ustawy o Radach Zakładowych.

Tam, gdzie pracuje przynajmniej 5 funkcjonarjuszów, posiadających prawo wyborcze do Urzędniczych Rad Zakładowych, winni wybrać z pośród siebie radnego i to nawet wówczas, gdyby między wymienionymi tylko 1 lub 2 wybieralnych było. W tych wypadkach jest nawet wówczas wybór dopuszczalny, choćby kandydat na radnego ukończył dopiero 21 lat, ale przez 6 miesięcy pracował w Magistracie katowickim i przez 3 lata w jednym i tymsamym zawodzie był czynny (art. 2, 20 i 23 Ustawy o Radach Zakładowych).

§ 4.

O przyjmowaniu funkcjonarjuszów kontraktowych na posady.

O przyjęciu na posadę funkcjonarjusza winna decydować jego zdolność fizyczna i umysłowa.

Przyjęcie na posadę należy zatwierdzić aktem piśmiennym.

Akt ten winien zawierać:

1) uwagę, że przyjęcie na posadę nastąpiło na warunkach przewidzianych w niniejszej umowie,
2) czasokres przyjęcia do służby,
3) warunki,
4) kategorja płacy, do której został wgrupowany,

5) wzmiankę o wysokości poborów,

6) warunki wypowiadania stosunku najmu,

7) warunki starszeństwa służbowego w myśl ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 224),

Uczni przyjmuje się w naukę na podstawie piśmiennej umowy.

Kontrakty zawierające warunki umowy muszą być zawierane w ciągu jednego miesiąca z rodzicami uczniów lub ich prawnemi opiekunami i w tymże terminie doręczone być rodzicom.

Po ukończeniu nauki przechodzi uczeń po licującym egzaminie do funkcjonarjuszów na warunkach przewidzianych w niniejszej umowie. Wgrupowanie go do funkcjonarjuszów musi być piśmienne.

Liczba zatrudnionych uczniów nie może przewyższać stosunku 1/10 liczby urzędników i funkcjonarjuszów.

§ 5.

O wgrupowaniu funkcjonarjuszów.

Pierwsze wgrupowanie pełnoletnich funkcjonarjuszów ustala Magistrat po wysłuchaniu przedstawicieli tychże.

Art. 118 ustawy o urzędnikach państwowych z dnia 9 października 1923 r. stosuje się dla funkcjonarjuszów Magistratu m. Katowic.

Przy przegrupowaniu i przesuwaniach na wyższe stopnie starszeństwa interesowani otrzymywać będą pobory w myśl pragmatyki stosowanej dla urzędników.

Funkcjonarjusze po ukończeniu 18 roku życia otrzymują uposażenie według grupy XIV a. Do ukończenia 21-go roku otrzymują **corocznie** jeden szczebel wyżej. Po ukończeniu 21-go roku stosuje się ustawę z dnia 9. X. 1923 r. począwszy od grupy XIII a (Trzechlecie).

Przy odpowiednich kwalifikacjach, które Magistrat uzna za stosowne, można przegrupować funkcjonarjuszy wzgl. funkcjonarjuszki do grup wyższych.

Uczniowie i uczennice otrzymują	w pierwsz. roku	nauki	45 zł.
,, ,, ,, ,,	w drugim ,,	,,	75 zł.
,, ,, ,, ,,	w trzecim ,,	,,	110 zł.

Ustalenie grup i stopni starszeństwa dla nowo przyjętych funkcjonarjuszów ustala Magistrat.

§ 6.

Czas pracy.

Czas pracy obowiązuje taki sam, jak dla urzędników.

§ 7.

O urlopach.

Urlopy otrzymują funkcjonarjusze i uczniowie na podstawie okólnika p. prezydenta miasta z dnia 13. 3. 26 r.

W czasie ciężkiej choroby i niezdolności do służby, trwającej aż do ośmiu tygodni, poborów potrącać nie wolno. Magistrat może jednak zażądać zaświadczenia lekarza o chorobie i niezdolności do służby. Pozatem przysługuje Magistratowi prawo, stwierdzenia na swój koszt stanu zdrowia chorego przez lekarza rządowego.

Wyjątkowych urlopów nie przekraczających 4 dni kolejno po sobie, jak również przerwania służby na mocy rozporządzeń rządowych (sprawdzanie przynależności państwowej i zapozwań do sądów) nie wolno zaliczać do urlopów.

Za czas urlopu otrzymają funkcjonarjusze pełne pobory.

§ 8.

Podział i obliczenie poborów opiera się na pragmatyce obowiązującej urzędników Magistratu.

Magistrat opłaca za wszystkich funkcjonarjuszów pełne składki ubezpieczeniowe do kasy chorych i natomiast do Wojewódzkiego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Wydział funkcjonarjuszów prywatnych 2/3.

Siły pomocnicze wolno zatrudniać i zawierać z nimi osobno umówienie zależne od niniejszej, o ile czas służby pomocniczej nie przekracza 6 miesięcy.

O poborach podczas choroby.

§ 9.

Podczas ciężkiej choroby, powodującej niezdolność do pracy i podczas kuracji, pensji do 8 tygodni potrącać nie wolno. Wsparcie na chorobę z kasy chorych ściąga Magistrat wprost.

§ 10.

O poborach dla pozostałych członków rodzin po zmarłych funkcjonarjuszach.

Na wypadek śmierci funkcjonarjusza Magistrat wypłaca ustawowo uznanym członkom rodziny wszystkie pobory, za miesiąc, w którym funkcjonarjusz zmarł, oraz

a) rodzinom funkcjonarjuszów, którzy zatrudnieni byli do 2 lat w Magistracie w Katowicach za miesiąc dalszy,

b) rodzinom funkcjonarjuszów, którzy zatrudnieni byli do 4 lat w Magistracie w Katowicach za dalsze 2 miesiące,

c) rodzinom funkcjonarjuszów, którzy zatrudnieni byli w Magistracie w Katowicach 5 i więcej lat za dalsze 3 miesiące pełne pobory miesięczne.

§ 11.

O wypowiadaniu stanowiska służbowego.

Podczas służby próbnej należy posadę wypowiedzieć miesiąc naprzód. Dla wszystkich innych funkcjonarjuszy obowiązuje 6 tygodniowe wypowiadanie stosunku najmu, na koniec kwartału.

§ 12.

O świadectwach służbowych.

Funkcjonarjusze mogą każdego czasu zażądać świadectwa tymczasowego, które przy odejściu ze służby zmienić należy na właściwe i ostateczne.

§ 13.

Załatwienie sporów.

Wszelkie spory wynikłe na tle niniejszej umowy należy wnosić do Komisji Pojednawczej i Arbitrażowej.

§ 14.

Moc obowiązująca.

O zalegalizowanie niniejszej umowy w myśl §§ drugiego i trzeciego rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. R. G. Bl. str. 456 i ogłoszenie jej za obowiązującą mogą wnieść obie strony.

§ 15.

Funkcjonarjusze, którzy opuścili posadę przed podpisaniem niniejszej umowy, nie mogą żądać ewtl. nadpłaty poborów.

Lepsze warunki płacy i pracy mają po przejęciu niniejszej umowy dalej moc obowiązującą.

§ 16.

Umowa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1927 roku.

Katowice, dnia 6. 12. / 12. 1. 1928 r.

Magistrat:

Kom. Rada Miejska:

---

16) Uchwała z dnia 1. 6./8 7. 26 r.

w przedmiocie daru jubileuszowego dla urzędników i robotników miejskich.

1. Robotnicy, którzy pracują pod miastem bez przerwy 25 lat, otrzymają jako dar jubileuszowy srebrny zegarek i jednomiesięczny zarobek.
2. Urzędnicy, którzy pracują 25 lat pod miastem, otrzymają złoty zegarek i jednomiesięczną pensję.
3. Płatni i niepłatni członkowie Magistratu, pobierający pensje wzgl. odszkodowanie, otrzymają złoty zegarek i dar pieniężny w wysokości pobieranej pensji, wzgl. pobieranego odszkodowania.

Niepłatni członkowie Magistratu nie pobierający żadnego odszkodowania, otrzymają tylko złoty zegarek z łańcuszkiem.

Czas służby liczy się od ukończonego 20 roku życia. Uchwała ta nie stanowi zaskarżalnego prawa dla robotników, urzędników i członków Magistratu.

---

17) Ustawa

z dnia 20. kwietnia 1926 roku

o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich

(Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 19)

wraz z Rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 15. 2. 27 r. w sprawie wykonania powyższej ustawy.

(Dz. U. Śl. nr. 6, poz. 11).

Tytuł I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1.

Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się do funkcjonarjuszów śląskich, mianowanych na stałe zgodnie z obowiązującemi przepisami. Osoby te, oraz wdowy i sieroty po nich otrzymują zaopatrzenie emerytalne według zasad określonych w niniejszej ustawie.

W razie wątpliwości, czy upoważniony był funkcjonarjuszem śląskim, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne zaliczkowo ze Skarbu Śląskiego wtenczas, gdy uprawniony otrzymywał osatnio pobory służbowe z tegoż Skarbu.

Art. 2.

Funkcjonarjuszami śląskimi w rozumieniu niniejszej ustawy są urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze Sejmu Śląskiego, Zakładu dla umysłowo-chorych w Lublińcu, Zakładu dla umysłowo-chorych w Rybniku, Śląskiego Szpitala Krajowego w Cieszynie, Krajowego Zakładu Wychowawczego w Cieszynie, jakoteż mianowani przez Wojewodę urzędnicy zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Królewskiej Hucie i innych zakładów utworzonych przez Sejm Śląski, oraz ci urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze, którzy ustawą o wewnętrznym ustroju Województwa Śląskiego po myśli art. 14 i 15 ustawy konstytucyjnej z dnia 15. VII. 1920 roku (Dz. U. R. P. nr. 73, poz. 497), zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego lub na podstawie innych ustaw zostali lub zostaną zaliczeni do funkcjonarjuszów śląskich.

Art. 3.

Ze Skarbu Śląskiego można pobierać tylko jedno zaopatrzenie.

W przypadkach, gdyby funkcjonarjuszowi śląskiemu, względnie pozostałej rodzinie służyło z jakiegokolwiekbądź innego tytułu prawo do zaopatrzenia wypłacanego ze Skarbu Śląskiego, uprawniony ma prawo wyboru.

Art. 4.

Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowia i sieroca) wymierza się w punktach w myśl zasad art. 3, 4 i 5 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 28) zależnie od grupy i szczebla, do których funkcjonarjusz śląski został zaliczony.

Zmiany ilości punktów w poszczególnych grupach uposażenia, oraz wartości mnożnej, stosowane do funkcjonarjuszów śląskich, pozostających w służbie czynnej, będą automatycznie stosowane do zaopatrzenia emerytalnego. Natomiast wszelkie zmiany, dotyczące zaszeregowania funkcjonarjuszów śląskich do grup uposażenia, nie mają zastosowania do przeniesionych już w stan spoczynku funkcjonarjuszów śląskich.

Otrzymane przy ostatecznem obliczeniu ułamki punktów uwzględnia się przy przyznawaniu zaopatrzenia emerytalnego (odprawy); przy wypłacie ma zastosowanie postanowienie ostatniego ustępu art. 18 ustawy.

Art. 5.

Ustanawia się zaświadczenia, obciążające w myśl niniejszej ustawy Skarb Śląski, opłatę w wysokości 3 proc. uposażenia pobieranego przez funkcjonarjuszów śląskich w służbie czynnej. Opłaty te pobiera się przez potrącenie każdego miesiąca z uposażenia.

Opłata powyższa obowiązywać będzie przez cały czas istnienia dodatku regulacyjnego (art. 3 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy

Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28).

Natomiast z chwilą ostatecznego zniesienia jego wynosić będzie 5 proc. całego uposażenia.

Funkcjonarjusze śląscy przy każdorazowem osiągnięciu uposażenia wyższej grupy lub szczebla, względnie przy uzyskaniu lub podwyższeniu dodatku zaliczalnego do emerytury, opłacają połowę różnicy w wysokości uposażenia przez przeciąg jednego roku.

Nie podpadają pod to postanowienie podwyżki płac, wynikające z podwyższenia się drożyzny.

Opłatę pobiera się, począwszy od dnia 1 miesiąca, następującego po osiągnięciu wyższego uposażenia.

Opłaty wynikające z art. 5 ustawy, pobiera się:

a) od uposażenia, które w myśl art. 3 i 4 (z wyjątkiem ustępu ostatniego) ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28) wypłaca się na dany miesiąc dla niego i jego członków rodziny;

b) od dodatku regulacyjnego, oraz dodatków, wchodzących w skład uposażenia emerytalnego, które zostaną ustalone rozporządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej po myśli art. 17 ustawy;

c) od dopłaty, wypłaconej w myśl art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Śl. nr. 11, poz. 28).

Przez czas opłacania połowy różnicy w wysokości uposażenia (ustęp 4 art. 5 ustawy) pobiera się opłatę 3 proc., względnie 5 proc., od ostatnio otrzymanego uposażenia (przed osiągnięciem wyższej grupy, względnie wyższego szczebla, lub dodatku — albo jego podwyżki zaliczalnego do uposażenia emerytalnego), jakoteż od pozostałej połowy różnicy w wysokości uposażenia (dodatku). Opłatę należy potrącać również od dopłat, uskutecznionych w ciągu miesiąca w myśl art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28), jako stanowiących integralną część uposażenia.

Opłaty powyższe wymierza się w punktach według ich wartości w odnośnym miesiącu.

Opłat powyższych nie uiszczają funkcjonarjusze śląscy, mianowani prowizorycznie i przyjęci na próbną służbę (praktykanci), kontraktowi, jakoteż emeryci od uposażenia emerytalnego oraz wdowy i sieroty od pensji wdowiej, względnie sierocej.

W razie przejścia w stan spoczynku funkcjonarjusza śląskiego przed uiszczeniem opłaty z ustępu 4 art. 5 ustawy potrąca się tę opłatę z uposażenia emerytalnego.

Art. 6.

Z opłat wymienionych w art. 5 tworzy się osobny fundusz emerytalny. Sposób zawiadywania tym funduszem określi osobna ustawa.

Art. 7.

Rada Wojewódzka może w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie i nieobjętych niniejszą ustawą, uwzględnić przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych ustawowo niezaliczalne lata służby, przyznawać zaopatrzenie emerytalne, tudzież podwyższać wymiar ustawowo przypadającego zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszom śląskim, jakoteż osobom po nich pozostałym.

Przepis powyższy traci moc obowiązującą 31 grudnia 1939 roku.

W wypadkach przewidzianych w art. 7 ustawy, winien funkcjonarjusz śląski, względnie osoby po nim pozostałe, wnieść podanie do władzy przełożonej. Śląska Rada Wojewódzka uchwala na wniosek tej władzy wydany w porozumieniu z Śląskim Urzędem Wojewódzkim (Wydziałem Skarbowym).

Tytuł II.

Zaopatrzenie emerytalne funkcjonarjuszów śląskich.

Art. 8.

Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa funkcjonarjusz śląski po nieprzerwanej (art. 9) conajmniej 10-letniej służbie śląskiej, o ile z powodów podanych w niniejszej ustawie, przechodzi w stan spoczynku.

W wypadkach, w których urzędnik państwowy przechodzi bezpośrednio ze służby państwowej do służby śląskiej, służba państwowa jest traktowaną na równi ze służbą śląską.

Wyjątkowo nabywa funkcjonarjusz śląski prawo do uposażenia emerytalnego:

1. po nieprzerwanej conajmniej 5-letniej służbie śląskiej z powodu trwałej niezdolności do służby, spowodowanej kalectwem lub chorobą, nabytą bez własnej winy po wstąpieniu do służby;
2. bez względu na czas służby wskutek trwałej niezdolności z powodu:

   a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych;

   b) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu:

   c) chorób zakaźnych, panujących epidemicznie w miejscu służbowego pobytu.

Przy obliczeniu 10-letniej, a względnie 5-letniej służby śląskiej postanowienia art. 15 nie mają zastosowania.

Art. 9.

Do wysługi emerytalnej liczy się czas służby nieprzerwanej z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w niniejszej ustawie.

W razie reaktywowania emerytowanego funkcjonarjusza śląskiego wlicza się przy ponownem przeniesieniu go w stan spoczynku do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, uwzględniony przy poprzednim wymiarze emerytury.

Art. 10.

Funkcjonarjuszowi śląskiemu, który po nieprzerwanej conajmniej 10-letniej służbie śląskiej stał się trwale niezdolnym do służby, a ponadto utracił bez własnej winy trwale conajmniej 95 proc. zdolności do zarobkowania, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego, w granicach art. 18 niniejszej ustawy 10 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Art. 11.

Funkcjonarjuszowi śląskiemu, który wskutek przypadków wymienionych w punkcie 2 art. 8 niniejszej ustawy utracił również zdolność do pracy zarobkowej, wymierza się uposa-

żenie emerytalne według norm art. 18 niniejszej ustawy, doliczając ponadto do wysługi emerytalnej w granicach tegoż artykułu, zależnie od stopnia utraty zdolności do zarobkowania, a mianowicie:

Przy utracie zdolności	od 35 proc.	do 54 proc.	—	2 lata
„ „ „	od 55 „	do 74 „	—	4 „
„ „ „	od 75 „	do 84 „	—	6 „
„ „ „	od 85 „	do 94 „	—	8 „
„ „ „	od 95 „	do 100 „	—	10 „

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach może Rada Wojewódzka przyznać uposażenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w ustępie 1 niniejszego artykułu aż do pełnej wysokości uposażenia w służbie czynnej (art. 16), będącego podstawą do obliczenia uposażenia emerytalnego.

Postanowienia niniejszego artykułu stosują się również do praktykantów i do funkcjonarjuszów mianowanych do odwołania.

Art. 12.

Doliczenie lat do wysługi emerytalnej w myśl art. 11 niniejszej ustawy następuje pod warunkiem:

1. niezdolności do służby, spowodowanej przyczynami, wskazanemi w punkcie 2 art. 8 niniejszej ustawy, stwierdzonej zarządzonem z urzędu badaniem komisji lekarskiej;
2. zgłoszenia wypadków w ciągu jednego roku tej władzy, przy której dany funkcjonarjusz śląski służył.

W przypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, a należycie usprawiedliwionych i udowodnionych, może władza przyjąć zgłoszenie, jeżeli nastąpiło ono nie później, niż w 3 lata po zajściu wypadku.

Funkcjonarjusz Śląski winien zgłosić nieszczęśliwy wypadek, (art. 8 ustęp 2 poz. 2) i poddać się badaniu komisji lekarskiej w terminie, który ustanowi rozporządzenie Śląskiej Rady Wojewódzkiej do art. 13 ustawy, jednak nie później jak w ciągu roku. Zgłoszenie uskutecznione na piśmie i wynik badań komisji lekarskiej należy przechowywać w aktach osobowych danego funkcjonarjusza śląskiego.

Art. 13.

Przewidzianą w art. 12 niniejszej ustawy komisję lekarską ustanowi, oraz skład i sposób jej urzędowania określi rozporzą-

dzenie Rady Wojewódzkiej, które też określi sposób oceny zdolności do służby, sposób oceny stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej, a także sposób stwierdzenia przyczynowego związku choroby (kalectwa) ze służbą śląską wogóle, specjalnie zaś sposób ustalenia, iż choroba powstała z przyczyn, przewidzianych w art. 8 niniejszej ustawy, sposób stwierdzenia powstania choroby, braku lub istnienia winy chorego (kaleki) w jej powstaniu, a następnie stałej potrzeby pomocy osób postronnych, względnie potrzeby szczególnej opieki, jako to: pomieszczenia w domu inwalidów, względnie w zakładzie dla umysłowo-chorych.

Art. 14.

Czas czynnej służby wojskowej, odbytej podczas wojny w czasie od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju, liczy się przy wymiarze uposażenia emerytalnego podwójnie wszystkim funkcjonarjuszom śląskim, powołanym do służby wojskowej, jakoteż pełniącym służbę w formacjach wojskowych, względnie na terenie operacyjnym, podporządkowanym dowództwu armji. W obu ostatnich przypadkach oblicza się jedynie czas rzeczywistego spełniania tej służby.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się w ten sposób czas służby odbytej podczas wojny tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

Jako dzień rozpoczęcia działań wojennych, oraz dzień zawieszenia broni, przyjmuje się ten dzień, jaki będzie ustalony dla funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 15.

Przy ostatecznym obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do 6 miesięcy włącznie, natomiast okres, przekraczający czas 6 miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Art. 16.

Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego jest uposażenie pobierane ostatnio w służbie czynnej, przypadające według art. 3 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków

komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28). Podstawy oblicza się w wymiarze dla samotnego.

Art. 17.

Śląska Rada Wojewódzka rozporządzeniem ustali, jakie dodatki, określone w punktach w ustawie o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28) zostaną wliczone do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego, obliczone w wymiarze dla samotnego.

Art. 18.

Uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie 40 proc. (czterdzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok służby o 2,4 proc. (dwa całe cztery dziesiąte procent), w żadnym jednak razie nie może przenosić 100 proc. (stu procent) podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego.

W tym stosunku oblicza się także wszystkie dodatki, do których emeryt ma prawo w myśl przepisów niniejszej ustawy.

Ułamków jednostek monetarnych, otrzymanych przy obliczeniu zaopatrzenia emerytalnego, nie wypłaca się.

Art. 19.

Na czas trwania wyjątkowych warunków ekonomicznych otrzymuje ponadto emeryt na żonę dodatek ustanowiony w art. 4 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28).

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, może Rada Wojewódzka przyznać emerytowi również dodatek na jedno dziecko.

Emeryt może pobierać dodatek na żonę zaślubioną przed przejściem w stan spoczynku, jeśli nie pobiera ona uposażenia lub zaopatrzenia ze skarbu śląskiego lub instytucji śląskiej ze Skarbu Państwa lub z instytucji państwowej, a w wypadku sądowej separacji tylko w razie orzeczenia sądowego, nakładającego na męża obowiązek płacenia alimentów. W razie, gdy na mężu ciąży obowiązek alimentowania żony, suma dodatku ekonomicznego na żonę nie może przewyższać sumy alimentacji.

Pod pojęciem „dziecko" w ustawie emerytalnej rozumieć należy dziecko ślubne, urodzone w małżeństwie, zawartem przed przejściem ojca w stan spoczynku, bez względu na to, w jakim czasie przyszło ono na świat, i dziecko uprawnione, a więc nieprzysposobione (adoptowane). Art. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów śląskich (Dz. Ust. Śl. nr. 11, poz. 19), oraz art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. (Dz. Ust. Śl. nr. 11, poz. 28).

Emeryt, ubiegający się o dodatek na żonę, winien przedłożyć władzy, wymierzającej uposażenie emerytalne, poświadczenie właściwego urzędu stanu cywilnego lub urzędu parafjalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I. instancji, stwierdzający, że żona pozostaje z nim w wspólności małżeńskiej — względnie w razie separacji dowód, iż na nim ciąży obowiązek alimentacji — jakoteż zaświadczenie władzy administracyjnej I. instancji, iż żona nie pobiera uposażenia lub zaopatrzenia z instytucji śląskiej, względnie państwowej i ewentualnie — jeżeli fakt zawarcia małżeństwa nie wynika z wykazu stanu służby — metrykę ślubu.

Emeryt, domagający się przyznania dodatku na dziecko w myśl ostatniego ustępu art. 19 ustawy, winien przedłożyć władzy przełożonej podanie z dołączeniem poświadczenia urzędu stanu cywilnego, lub urzędu parafjalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I. instancji, stwierdzające, że dziecko jest na wyłącznem utrzymaniu emeryta, nadto poświadczenia tejże władzy, że dziecko nie posiada żadnych własnych źródeł dochodu, a emeryt ruchomego ani nieruchomego majątku, a w razie odbywania studjów przez dziecko, poświadczenie właściwego zakładu naukowego, wreszcie w razie niemożności zarabiania przez dziecko na swe utrzymanie wskutek ułomności fizycznych albo umysłowych świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające tę okoliczność i ewentualnie — jeżeli to nie wynika z wykazu stanu służby — metrykę urodzenia dziecka.

Art. 20.

Funkcjonarjusz śląski ma prawo z powodu przeniesienia go w stan spoczynku do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną z miejsca dotychczasowego zamieszkania do przyszłego miejsca zamieszkania w wysokości udowodnionych kosztów przesiedlenia do wysokości ryczałtu, przysługującego mu w służbie czynnej przy przesiedleniu z urzędu.

Uwzględnia się tylko przesiedlenia wewnątrz Państwa a w razie przesiedlenia się zagranicę, koszty poniesione do granicy Rzeczypospolitej. Z prawa tego można korzystać tylko w ciągu jednego roku od dnia przeniesienia w stan spoczynku.

W celu uzyskania zwrotu kosztów przesiedlenia winien emeryt wnieść podanie do tej władzy, w której służył przed przejściem w stan spoczynku. Do podania należy dołączyć zaświadczenie władzy administracyjnej I instancji o dokonanem przesiedleniu i zameldowaniu się na nowem miejscu zamieszkania, jakoteż rachunek poniesionych względnie wykazanych do zapłaty kosztów przesiedlenia; zresztą mają analogiczne zastosowanie przepisy, odnoszące się do przesiedleń funkcjonarjuszów śląskich w służbie czynnej. Przy obliczaniu ryczałtów celem zwrotu kosztów przesiedlenia bierze się za podstawę uposażenie, jakie przypadałoby danemu funkcjonarjuszowi śląskiemu w służbie czynnej w dniu dokonanego przesiedlenia (zameldowania się na nowem miejscu zamieszkania), względnie w dniu przekroczenia granicy Rzeczypospolitej.

Termin jednoroczny, określony w ostatnim ustępie art. 20 ustawy odnosi się do samego przesiedlenia i wniesienia podania o zwrot kosztów przesiedlenia.

Wypłatę kosztów przesiedlenia uskutecznia funkcjonarjuszom władza, wypłacająca uposażenie emerytalne.

Art. 21.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po przeniesieniu w stan spoczynku.

Uposażenie emerytalne płatne jest miesięcznie z góry.

Zarządzenie, dotyczące przeniesienia w stan spoczynku i wymiaru uposażenia emerytalnego, winno nastąpić najpóźniej przed upływem pierwszej połowy danego miesiąca, w którym funkcjonarjusz śląski ma być przeniesiony w stan spoczynku tak, aby w wypłacie uposażenia nie nastąpiła żadna zwłoka.

Art. 22.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie:

1. w razie śmierci emeryta;
2. gdy emeryt został prawomocnie skazany za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do uposażenia emerytalnego, względnie utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego na czas trwania tej niezdolności. Śląska Rada Wojewódzka może jednak w tym przypadku przyznać żonie i dzieciom emeryta odpowiedni zasiłek na czas, przez który rodzina pozostawałaby bez środków do utrzymania. Zasiłek ten nie może przekraczać ustawowego zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

Uposażenie emerytalne zamyka się z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć względnie w którym nabrał prawomocności zasądzającej wyrok sądowy.

Żona (względnie dzieci) skazanego prawomocnym wyrokiem sądowym, ubiegająca się o zasiłek, ma przedłożyć podanie w sposób ustalony niniejszem rozporządzeniem (§ 22), do którego to podania winna dołączyć uwierzytelniony odpis wyroku sądowego, wywiad policyjny, potwierdzony przez władzę administracyjną I instancji co do stanu rodzinnego, majątkowego i zarobkowego, tudzież świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające stopień zdolności do zarobkowania osób, ubiegających się o zasiłek.

Art. 23.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego nie służy:

1. na czas przebywania przez czas dłuższy, niż pół roku poza granicami Państwa, względnie Wolnego miasta Gdańska bez zezwolenia Rady Wojewódzkiej;
2. w razie utraty obywatelstwa polskiego;
3. na czas piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego do Sejmu, względnie do Senatu Rzeczypospolitej, lub mandatu poselskiego do Sejmu Śląskiego, lub do Śląskiej Rady Wojewódzkiej;
4. w razie wstąpienia do klasztoru;
5. przy zastosowaniu przepisów niniejszej ustawy (art. 36) na czas umieszczenia w domu inwalidów, względnie zakładach umysłowo-chorych.

W wypadkach, przewidzianych w niniejszym artykule, wypłaca się uposażenie emerytalne od dnia 1 miesiąca następującego po usunięciu przyczyn, wymienionych w tym artykule nie wcześniej jednak, niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o uposażenie.

Patrz art. 36 — rozporządzenie.

Art. 24.

Jeżeli emeryt obejmie jakiekolwiek stanowisko na służbie w instytucji państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, lub też pobiera z niej emeryturę, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do tego szczebla tej grupy, do której emeryt został zaliczony ostatnio w służbie czynnej.

Emeryt, obejmujący jakiekolwiek stanowisko w służbie w instytucji państwowej lub samorządowej, ma o tem bezzwłocznie donieść władzy wypłacającej jego uposażenie emerytalne.

Również instytucje państwowe i samorządowe, zatrudniające emerytów, mają bezzwłocznie po ich przyjęciu do służby donieść o tem władzy wypłacającej uposażenie emerytalne z podaniem wysokości wypłacanego im wynagrodzenia. Instytucje te mają również zawiadamiać władze wypłacające uposażenie emerytalne o zmianach w wysokości wynagrodzenia.

Art. 25.

Przeniesienie w stan spoczynku funkcjonarjuszów śląskich zarządza Śląska Rada Wojewódzka, która też przyznaje im uposażenie emerytalne. Uposażenie emerytalne wymierza Wojewoda Śląski.

Art. 26.

Przeniesienie w stan spoczynku następuje na prośbę funkcjonarjusza śląskiego:

a) bez względu na wiek, jeżeli funkcjonarjusz śląski z powodu ułomności cielesnej albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do służby;
b) bez względu na zdolność do służby, gdy przekroczył 60 lat życia;
c) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 55 lat życia.

Patrz art. 27 — rozporządzenie.

Art. 27.

Władza może funkcjonarjusza śląskiego przenieść w stan spoczynku bez jego prośby:

a) gdy funkcjonarjusz śląski z powodu choroby nie pełnił służby dłużej, niż jeden rok;
b) gdy z powodów podanych w punkcie a) art. 26 jest trwale niezdolny do prawidłowego pełnienia służby;
c) gdy funkcjonarjusz śląski przekroczył 60 lat życia i uzyskał prawo do pełnego zaopatrzenia emerytalnego.

Funkcjonarjusza śląskiego należy uważać za trwale niezdolnego do służby nietylko, jeżeli jest niezdolny do pełnienia służby na zajmowanem stanowisku, lecz wogóle w danym dziale zarządu śląskiego, przyczem mają zastosowanie postanowienia przepisów o stosunkach służbowych funkcjonarjuszów śląskich.

Prawo do pełnego uposażenia emerytalnego uzyskuje się również przy zastosowaniu postanowień art. 14 i 31 ustawy.

Art. 28.

Funkcjonarjusz śląski, ubiegający się o przeniesienie w stan spoczynku z powodów, wymienionych w punkcie a) art. 26 poddany będzie badaniu lekarza urzędowego w celu stwierdzenia, czy zachodzi trwała niezdolność do służby, i z jakich przyczyn. Lekarz przesyła swoje orzeczenie bezpośrednio tej władzy, która zarządziła badanie. W wypadkach wątpliwych Rada Wojewódzka może poddać funkcjonarjusza śląskiego ponownym badaniom komisji lekarskiej. Również funkcjonarjusz śląski ma prawo domagać się ponownego badania komisji lekarskiej, jeżeli wynik pierwszego badania lekarskiego wypadł dla niego niekorzystnie. Odnośną prośbę winien funkcjonarjusz śląski wnieść w terminie 30 dni po pisemnem zawiadomieniu go o wyniku pierwszego badania lekarskiego.

Po dwukrotnem badaniu funkcjonarjusza śląskiego przez komisję lekarską i wydaniu odnośnego orzeczenia nie służy stronom interesowanym żaden środek prawny.

Art. 29.

O zamierzonem przeniesieniu funkcjonarjusza śląskiego w stan spoczynku bez jego prośby należy w przypadkach, przewidzianych w punktach a) i b) art. 27 zawiadomić funkcjonarjusza śląskiego na piśmie.

Art. 30.

Funkcjonarjuszowi śląskiemu służy przeciwko orzeczeniu władzy, wydanemu po myśli art. 25 niniejszej ustawy, stosownie do obowiązujących przepisów prawo skargi w zwykłej drodze prawa.

Art. 31.

Czas służby, podlegający normalnemu liczeniu do wysługi emerytalnej, liczy się od dnia rozpoczęcia służby śląskiej.

Do tego czasu służby wlicza się:

a) czas czynnej służby w wojsku polskiem, gdy funkcjonarjusz nie spełniał jej równocześnie ze służbą śląską, oraz czas pracy spędzonej w organizacjach, mających na celu przyłączenie ziem Województwa Śląskiego do Państwa Polskiego, nie wyłączając organizacyj wojskowych, nie wcześniej jednak, niż od 1 listopada 1918 r.;

b) czas przebyty w niewoli, jeżeli funkcjonarjusz dostał się do niej bez własnej winy;

c) czas przebyty w czynnej służbie państwowej lub samorządowej pod warunkiem, że jego zaliczenie przyznane zostało w piśmie nominacyjnem i o ile zaliczenie tego czasu nie następuje już na podstawie art. 8 niniejszej ustawy.

Przy wymiarze uposażenia emerytalnego dolicza się czas obowiązkowej służby wojskowej, jakoteż minimalny, odnośnemi ustawami przepisany czas studjów wyższych na jednym z wydziałów uniwersytetu lub równorzędnym zakładzie naukowym, jeżeli czas studjów nie biegnie równolegle z czasem służby zaliczalnej do emerytury i tylko w przypadkach całkowitego zakończenia studjów przepisanemi egzaminami, jednakowoż w ilości nie wyżej, niż 4 lata.

Czas zaliczony w ust. 2 lit. a), b) i c) ma wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

Do wysługi emerytalnej liczy się czas służby spędzonej w charakterze śląskiego funkcjonarjusza lub praktykanta w myśl zasad obowiązujących przepisów, a ponadto Śląska Rada Wojewódzka może zaliczyć czas służby przebytej w charakterze pracownika kontraktowego.

W wyjątkowych przypadkach może Rada Wojewódzka zaliczyć do wysługi emerytalnej czas służby spędzonej przed przerwą (art. 9) z zastrzeżeniem zwrotu ewentualnie pobranej jednorazowej odprawy w myśl art. 31 niniejszej ustawy.

Czas obowiązkowy służby wojskowej funkcjonarjuszów śląskich jakoteż czas studjów wyższych funkcjonarjuszów śląskich ma wpływ tylko na wymiar uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie nabycia prawa do emerytury. Doliczenie czasu studjów wyższych następuje na podstawie przedłożonych świadectw o ukończeniu studjów. Na żądanie władzy ma funkcjonarjusz śląski przedłożyć zaświadczenie, stwierdzające minimalny czas studjów w odnośnym wyższym zakładzie naukowym, oraz złożenie przepisanych egzaminów.

W przypadku rozpoczęcia studjów wyższych przed wstąpieniem do służby, a ukończenia ich w czasie trwania tej służby, dolicza się do wysługi emerytalnej tylko czas studjów, odbytych przed rozpoczęciem służby. Czas studjów, odbywanych równocześnie ze służbą, zaliczalną do wysługi emerytalnej, nie może być zaliczony do powyższej wysługi.

Jako służbę, przebytą w charakterze pracownika kontraktowego rozumieć należy służbę śląską względnie państwową. Zaliczenie takiej służby może nastąpić już przy przejściu funkcjonarjusza śląskiego ze służby kontraktowej do służby stałej.

Czas przebyty w niewoli wlicza się do wysługi emerytalnej jedynie w tym wypadku, jeżeli ustalonem zostanie przez władze wojskowe, iż dostanie się do niewoli było niezawinionem.

Przy zaliczaniu czasu służby z art. 31 ustawy należy mieć na uwadze postanowienia art. 9 ustawy.

Art. 32.

Do wysługi lat nie wlicza się:

a) czasu służby spędzonego przed ukończeniem 18 lat życia, wyjątek stanowi służba wojskowa na obszarze operacyjnym;

b) czasu urlopu bez uposażenia, spędzonego w służbie prywatnej, z wyjątkiem urlopu otrzymanego na czas piastowania mandatu poselskiego i senatorskiego do Sejmu, względnie do Senatu Rzeczypospolitej, oraz mandatu poselskiego do Sejmu Śląskiego.

Art. 33.

W razie przyznania emerytury z doliczeniem lat wskutek nieszczęśliwego wypadku (art. 8 punkt 2) służy władzy wypłacającej zaopatrzenie emerytalne prawo trzykrotnego badania emeryta w ciągu lat 9-ciu w okresach trzechletnich, od dnia przeniesienia w stan spoczynku, przez komisję lekarską w celu stwierdzenia, czy trwała niezdolność do pracy zarobkowej nadal istnieje. W przypadku stwierdzenia odzyskania w części zdolności do pracy zarobkowej ma Rada Wojewódzka uskutecznić odliczenie częściowe lub całkowite przyznanych dodatkowo lat do wysługi emerytalnej z art. 11 niniejszej ustawy.

W razie stwierdzenia przez komisję lekarską zupełnej zdolności do służby, należy emeryta powołać do służby czynnej, a w przypadku odmowy ze strony emeryta, należy cofnąć przyznane mu zaopatrzenie emerytalne.

Pierwsze badanie emerytów na podstawie tego art. może władza zarządzić w ciągu trzech lat po przeniesieniu w stan spoczynku, a następne w przepisanych trzechletnich okresach. Władza wypłacająca uposażenie emerytalne odnośnym emerytom może w przepisanym terminie poddać emeryta badaniu komisji lekarskiej, celem ustalenia, czy niezdolność do zarobkowania nadal istnieje, ewentualnie o jaki procent się zmniejszyła.

Terminy badań mają być wpisane w kartach likwidacyjnych.

Art. 34.

Oprócz przypadków, wymienionych w art. 22 niniejszej ustawy, prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie, gdy emeryt, który nie ukończył 50 lat życia, powołany w przeciągu 6 lat po przeniesieniu w stan spoczynku w myśl pkt. a) art. 26 i pkt. a) i b) art. 27 odmówi przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady śląskiej równej lub wyższej grupy uposażenia.

Art. 35.

Do emerytowanych funkcjonarjuszów śląskich powołanych do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, mają analogiczne zastosowanie postanowienia ust. 3 art. 13 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego, tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28).

Art. 36.

Emerytowany funkcjonarjusz śląski umysłowo-chory, a nie mający oprócz emerytury innych źródeł utrzymania, może być umieszczony w jednym ze śląskich zakładów dla umysłowo-chorych na wniosek rodziny lub prawnego zastępcy. Naonczas jest on leczony i utrzymywany na koszt Skarbu Śląskiego.

Żonie i dzieciom takiego emeryta służy na czas jego pobytu w takim zakładzie prawo do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego, obliczonego według ust. 1 art. 40, względnie 41 niniejszej ustawy.

Zakład dla umysłowo chorych względnie Dom inwalidów ma donieść o każdorazowem przyjęciu emerytowanego funkcjonarjusza śląskiego tej władzy, która wypłacała mu uposażenie emerytalne. Władza wypłacająca uposażenie emerytalne ma je wstrzymać z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło umieszczenie emeryta w zakładzie (domu inwalidów) i ewentualnie wymierzyć żonie i dzieciom przypadające zaopatrzenie na podstawie podania, do którego dołączyć należy poświadczenie urzędu stanu cywilnego względnie urzędu parafjalnego lub metrykalnego względnie właściwej władzy administracyjnej I. instancji, stwierdzające wspólność pożycia małżeńskiego, a w razie separacji małżonków poświadczenie sądu o obowiązku męża do alimentacji i ewentualnie — jeżeli to wynika z wykazu stanu służby — metrykę ślubu względnie metryki urodzenia dzieci.

Zakład dla umysłowo chorych względnie Dom inwalidów ma donieść władzy wypłacającej uposażenie emerytalne, o dniu opuszczenia zakładu (domu inwalidów) przez emeryta, celem otwarcia mu tego uposażenia od dnia 1 miesiąca po opuszczeniu zakładu (domu inwalidów) i wstrzymania ewentualnie wypłaconego zaopatrzenia żonie i dzieciom.

Okoliczność, iż chory jest pozbawiony szczególnej opieki stwierdza władza administracyjna I instancji i komisja lekarska.

Art. 37.

Śląska Rada Wojewódzka władna będzie przyznać emerytowanym funkcjonarjuszom śląskim w wyjątkowych wypadkach zasiłki w razie choroby z funduszu emerytalnego.

Odnośnie do funkcjonarjuszów śląskich cieszyńskiej części Województwa Śląskiego Rada Wojewódzka władna będzie w celu zwolnienia tych funkcjonarjuszów od obowiązku ubezpieczenia w myśl austr. ustawy z dn. 10 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszów w służbie publicznej w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1914 r., ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. nr. 59, poz. 370) i ustawą z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. nr. 89, poz. 803), zobowiązać się, że w razie, gdyby funkcjonarjusze ci w czasie późniejszym bez poprzedniego przejścia w stan spoczynku objęli posadę, uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia, przekaże podmiotowi ubezpieczającemu, który będzie wówczas dla nich właściwym, kwoty odpowiadające tej rezerwie premjowej. jaka powinnaby była już być dla tych funkcjonarjuszów zebraną, gdyby oni przez czas ich zatrudnienia w służbie śląskiej byli członkami zakładu pensyjnego dla funkcjonarjuszów.

W celu uzyskania zasiłku w myśl ustępu pierwszego art. 37 ustawy winien emeryt względnie osoby po nim pozostałe wnieść podanie do władzy wypłacającej ostatnie uposażenie emerytalne. Do podania należy dołączyć świadectwo lekarza urzędowego oraz zaświadczenie władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające, że emeryt (osoby po nim pozostałe) nie posiada poza emeryturą żadnych własnych źródeł dochodów ani też ruchomego ani nieruchomego majątku.

Zobowiązanie się Śląskiej Rady Wojewódzkiej do przekazania podmiotowi ubezpieczającemu odpowiedniej kwoty, przewidzianej w ustępie drugim art. 37, nastąpić może jedynie na prośbę zainteresowanego funkcjonarjusza śląskiego, wniesioną do władzy przeło-

żonej, która wypłacała mu uposażenie w służbie czynnej. Prośba ta winna być wniesiona w terminie 6-ciu miesięcy od dnia powstania obowiązku ustawowego do ubezpieczenia się.

W wyjątkowych wypadkach może Rada Wojewódzka uwzględnić prośbę wniesioną po terminie, przewidzianym w ustępie poprzednim, o ile osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie tego żądania.

Art. 38.

Funkcjonarjusz śląski, który nie nabył prawa do emerytury, a opuszcza służbę z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych, nabytych wskutek choroby lub kalectwa bez własnej winy, względnie zostanie zwolniony ze służby z powodu zmian organizacji władz i urzędów, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobranego uposażenia w służbie czynnej.

Tytuł III.

Zaopatrzenie rodzin pozostałych po funkcjonarjuszach śląskich.

Art. 39.

Prawo do pensji wdowiej, tudzież do pensji sierocej, jest prawem pochodnem, zależnem od nabycia praw emerytalnych przez męża, względnie ojca.

Pensję wdowią oblicza się według wymiaru dla samotnych.

W przypadkach, przewidzianych w p. 2 art. 8 ustawy, wdowa (sierota) po funkcjonarjuszu śląskim nabywa prawo do pensji wdowiej (sierocej) w razie śmierci męża (ojca), o ile ustalonem zostanie, iż śmierć funkcjonarjusza śląskiego nastąpiła z powodu kalectwa lub choroby, nabytej z przyczyn wymienionych w p. 2 art. 8 ustawy.

Patrz art. 47 — rozporządzenie.

Art. 40.

Rada Wojewódzka może na wniosek przyznać prawo do zaopatrzenia do wysokości pensji wdowiej niezaopatrzonym ojcu lub matce po urzędniku, który nabył prawo do emerytury, nie pozostawiwszy żony lub dzieci, o ile był jedynym ich żywicielem.

W celu uzyskania zaopatrzenia po myśli tego artykułu winien ojciec (matka) po funkcjonarjuszu śląskim wnieść podanie do wła-

dzy przełożonej zmarłego. Do podania należy dołączyć zaświadczenie władzy I instancji, stwierdzające, że zmarły był jedynym żywicielem.

Art. 41.

Pensja wdowia wynosi 50 proc. (pięćdziesiąt procent) kwoty uposażenia emerytalnego, które zmarły mąż pobierał, względnie tego, do którego w chwili śmierci miałby prawo.

Pensja wdowia po funkcjonarjuszu śląskim, poległym lub zmarłym wskutek działań wojennych, wynosi 50 proc. (pięćdziesiąt procent) pełnego uposażenia w stanie czynnym zmarłego męża, służącego za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego w myśl art. 16 i 17 niniejszej ustawy.

Art. 42.

Prawo do pensji sierocej nabywa się po ojcu.

Pensja ta wynosi:

a) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa żyje i w chwili śmierci funkcjonarjusza śląskiego miała prawo do pensji wdowiej, ¼ część pensji wdowiej;

b) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa nie żyje, lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa do pensji wdowiej, albo też później to prawo utraciła, połowę pensji wdowiej;

c) dla jednej sieroty bez ojca i matki ⅔ pensji wdowiej.

Jeżeli wdowa nie pobiera pensji wdowiej z powodu pobierania emerytury za własną służbę śląską, sierotom służy prawo do pensji według postanowień pkt. a) artykułu niniejszego.

W przypadkach niepobierania pensji wdowiej z powodu otrzymania odprawy jakoteż przez czas wstrzymania wypłaty pensji wdowiej, z powodu zawarcia ponownego związku małżeńskiego (art. 53 ustawy) wymierza się pensję sierocą według postanowień punkt b) art. 42 ustawy.

Art. 43.

Prawo do pensji sierocej może być również nabyte po matce. Jeżeli sierota nabyła prawo do pensji po ojcu i po matce, wypłaca się sierocie pensję wyższą.

Sierota nabywa prawo do pensji po matce za życia ojca w razie jego niezdolności do pracy i niemożności zapewnienia jej utrzymania. Pensja po matce wynosi 1/6 część jej uposażenia emerytalnego.

Przyznanie sierocie pensji sierocej po matce za życia ojca następuje na czas trwania jego niezdolności do pracy zarobkowej

po stwierdzeniu przez lekarza urzędowego względnie komisji lekarskiej tej niezdolności, tudzież zbadaniu jego stanu majątkowego przez władzę administracyjną I instancji.

Art. 44.

Łączna kwota pensyj sierocych bez względu na ilość dzieci nie może sama, ani łącznie z pensją wdowią przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły funkcjonarjusz śląski faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci.

W razie, jeżeli suma pensyj sierocych sierót, których matka żyje i sierót bez matki łącznie z pensją wdowią przekracza wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły funkcjonarjusz śląski pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy zmniejszyć proporcjonalnie pensje sieroce.

Art. 45.

Postanowienia art. 25 i 30 mają analogiczne zastosowanie do wdów i sierot po funkcjonarjuszach śląskich.

Art. 46.

Żony i dzieci funkcjonarjuszów śląskich powołanych do służby wojskowej na skutek mobilizacji, którzy zaginęli na terenie działań wojennych, otrzymują od dnia pierwszego miesiąca, następującego po wstrzymaniu uposażenia w myśl art. 13 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 116, poz. 924) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 8 lipca 1925 r. w przedmiocie uposażeń funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 28) tymczasowe uposażenie emerytalne w wysokości należnego im ewentualnie stałego zaopatrzenia według zasad ust. 1 art. 40, względnie 41 niniejszej ustawy.

W razie stwierdzonej dezercji postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania.

Art. 47.

W razie odnalezienia się zaginionego potrąca się przy wypłacie zaległego uposażenia kwotę, wypłaconą jego żonie i dzieciom tytułem tymczasowego zaopatrzenia.

W razie nieodnalezienia się zaginionego w ciągu dwóch i pół lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, żona, względnie dzieci po-

winny przed końcem tego terminu przedłożyć orzeczenie sądowe, uznające zaginionego za zmarłego, względnie orzeczenie sądowe, że dowód śmierci należy uważać za ustalony, w przeciwnym bowiem wypadku tymczasowe zaopatrzenia zostaną wstrzymane.

Orzeczenie to służy za podstawę przy rozpatrywaniu przyznania stałego zaopatrzenia.

Uprawnione do pensji wdowy po funkcjonarjuszach śląskich zmarłych w stanie czynnym, przedkładają podania władzy, w której zmarły mąż ostatnio pełnił służbę.

Imieniem osób, które w myśl obowiązujących przepisów prawa cywilnego zdolne są do działań prawnych tylko przez zastępców prawnych, przedkłada podania ich zastępca prawny.

W podaniu należy podać stałe miejsce zamieszkania z dołączeniem zaświadczenia właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzającem tę okoliczność (karta meldunkowa) tudzież dokładny adres osób uprawnionych do zaopatrzenia.

Do podania należy dołączyć następujące dokumenty względnie uwierzytelnione ich odpisy:

1) poświadczenie urzędu stanu cywilnego względnie urzędu parafjalnego lub metrykalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające wspólność pożycia małżeńskiego. W razie rozdzielenia wspólności małżeńskiej w drodze sądowej mają wdowy, ubiegające się o zaopatrzenie, przedłożyć zaświadczenie sądu o obowiązku zmarłego do alimentacji,

2) zaświadczenie odnośnego zakładu naukowego w razie odbywania studjów przez sierotę w zakładach naukowych po ukończeniu 18 roku życia (§ 24 rozporządzenia niniejszego),

3) metrykę śmierci męża (ojca), o ile nie może być dołączona z urzędu, a — gdy nie wynika to z wykazu stanu służby — ponadto metrykę ślubu, względnie metryki urodzenia dzieci, oraz zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające czy wdowa jest funkcjonarjuszem śląskim względnie czy pobiera ze Skarbu Śląskiego uposażenie emerytalne z tytułu własnej służby lub jakiekolwiekbądź inne zaopatrzenie i zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej I instancji, iż wdowa względnie sieroty nie wstąpiły do klasztoru ewentualnie, iż sieroty nie zajmują jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej, śląskiej lub samorządowej, do którego jest przywiązane stałe uposażenie.

W przypadku, gdy podanie przedkłada prawny zastępca, należy dołączyć dokument, stwierdzający prawne zastępstwo, zaś w przypadku przedkładania podania w zastępstwie zupełnych sierot ponadto metrykę śmierci matki.

Wdowy i sieroty (względnie prawny zastępca) po funkcjonarjuszach śląskich, zmarłych w stanie spoczynku, przedkładają podania o zaopatrzenie wraz z wymienionemi wyżej dokumentami tej władzy, która wypłacała uposażenie emerytalne zmarłemu.

Żony i dzieci funkcjonarjuszów śląskich, zaginionych na terenie działań wojennych, winny przedłożyć celem uzyskania tymczasowego zaopatrzenia w myśl art. 46 ustawy, wszystkie wyszczególnione w §§ 21 i 22 dokumenty w sposób ustalony dla zmarłych w służbie czynnej.

Zamiast metryki śmierci przedkłada dowódca formacji (oddziału, zakładu, urzędu wojskowego) zaświadczenie, stwierdzające wśród jakich okoliczności zaginienie nastąpiło i że nie zachodzi podejrzenie dezercji.

Art. 48.

Wdowa nie ma prawa do pensji:

a) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta;

b) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony.

Dzieci pozostałe z małżeństwa zawartego przez emeryta nie mają prawa do pensyj sierocych.

Art. 49.

Prawo do otrzymywania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca następującego po tym miesiącu, za który zmarły funkcjonarjusz śląski (emeryt) pobrał ostatnio należne mu uposażenie w służbie czynnej (uposażenie emerytalne).

Dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, prawo do pensji rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca po urodzeniu.

Jeżeli żądanie przyznania pensji wdowiej lub sierocej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża, względnie ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowie lub sierocie od pierwszego dnia miesiąca po dniu zgłoszenia.

Śląska Rada Wojewódzka może przyznać pensję wdowią i sierocą od terminu ustalonego w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie się o zaopatrzenie.

Art. 50.

Pensje wdowie i sieroce płatne są miesięcznie z góry.

Art. 51.

Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej nie służy:

a) w razie śmierci wdowy lub sieroty, z końcem tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;

b) w razie ukończenia przez sierotę 18 roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego.

Sierotom, odbywającym studja w zakładach naukowych, przyznaje się pensję sierocą z powyższemi zastrzeżeniami, aż do ukończenia studjów, nie dłużej jednak, niż do ukończenia 24 roku życia.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, może Śląska Rada Wojewódzka zezwolić na dalsze pobieranie pensji sierocej także po ukończeniu 18, względnie 24 roku życia.

W wypadkach wymienionych w ust. 2 może Rada Wojewódzka w wyjątkowych okolicznościach przedłużyć termin do ukończenia 27 roku życia.

Sieroty mogą otrzymać pensje sieroce po ukończeniu 18 lat życia, jeżeli odbywają studja w zakładzie publicznym lub prywatnym z prawem publiczności w charakterze rzeczywistych uczniów względnie słuchaczów.

Art. 52.

Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocej nie służy:

a) na czas przebywania przez czas dłuższy, niż pół roku poza granicami Państwa, względnie Wolnego Miasta Gdańska, bez zezwolenia Śląskiej Rady Wojewódzkiej, udzielonego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu;

b) w razie utraty obywatelstwa polskiego;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża (ojca) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia płyną ze Skarbu Śląskiego;

d) na czas zajmowania przez wdowę lub sierotę jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej śląskiej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe uposażenie;

e) na czas piastowania przez wdowy mandatu poselskiego lub senatorskiego do Sejmu, względnie do Senatu Rzeczypospolitej lub mandatu poselskiego do Sejmu Śląskiego, lub do Śląskiej Rady Wojewódzkiej;

f) na czas uwzględnienia sierót przy wymiarze uposażenia funkcjonarjusza śląskiego (ojczyma, matki, macochy);

g) w razie wstąpienia do klasztoru.

W przypadkach, przewidzianych w niniejszym artykule, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia 1 miesiąca następującego po usunięciu przyczyn wymienionych w tym artykule, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie.

Art. 53.

Wdowa po funkcjonarjuszu śląskim, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na prośbę albo jednorazową odprawę w zamian za pobieraną pensję wdowią, albo zachowuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia.

Zgłoszenie się o odprawę winno nastąpić w ciągu trzech miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa wynosi dla wdów w wieku do 45 lat życia dwuletnią, powyżej zaś tego wieku jednoroczną kwotę pensji wdowiej.

Wdowa, która wyszła zamaż za obywatela państwa obcego, otrzymuje odprawę tylko wtenczas, jeżeli ustawodawstwo państwa, którego jej mąż jest obywatelem, udziela wdowom odprawę, jeżeli wychodzą zamąż za obywatela Państwa Polskiego.

Celem otrzymania odprawy winna wdowa wnieść podanie do władzy, która jej przyznała pensję wdowią. Odnośna władza przyznaje odprawę w porozumieniu z Wydziałem Skarbowym Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Odprawa z tytułu zawarcia ponownego związku małżeńskiego służy również wdowom, pozostającym w służbie śląskiej.

Do podania o odprawę należy dołączyć:

a) metrykę ponownego ślubu,

b) zaświadczenie władzy administracyjnej I instancji, iż mąż jest obywatelem polskim, a w razie gdyby był obywatelem obcego państwa, zaświadczenie właściwej władzy zagranicznej, potwierdzone przez odnośny konsulat (Poselstwo Rzeczypospolitej Polskiej), iż ustawodawstwo tego państwa udziela również odprawy wdowom, wychodzącym za mąż za obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Przy ustaleniu wysokości odprawy służy za podstawę pensja wdowia, przypadająca za ten miesiąc, w którym wdowa weszła w ponowny związek małżeński. Jeżeli wdowa nie rości sobie pre-

tensji do jednorazowej odprawy, winna przedłożyć metrykę ślubu oraz deklarację, iż zastrzega sobie prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia. Deklaracja ta winna być sądownie lub notarjalnie legalizowana.

Art. 54.

Wdowa po funkcjonarjuszu śląskim, która z tytułu zajmowania stanowiska w służbie śląskiej nabyła własne prawa emerytalne, może otrzymać tylko jedno zaopatrzenie według swego wyboru.

Wdowy po funkcjonarjuszach śląskich, które nabyły prawa emerytalne z tytułu własnej czynnej służby śląskiej, winny przy ubieganiu się o pensję wdowią zawiadomić o tem właściwą władzę.

Wypłatę pensji wdowiej uzależnia się od przedłożenia deklaracji wdowy, które zaopatrzenie życzy sobie pobierać.

Podpis wdowy winien być urzędownie uwierzytelniony. .

Art. 55.

Wdowa po funkcjonarjuszu śląskim, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury otrzymuje, o ile sama nie jest funkcjonarjuszem śląskim, względnie nie pobiera emerytury z tytułu własnej służby, jednorazową odprawę w wysokości połowy kwoty rocznego uposażenia, służącego za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego zmarłego.

W tej samej wysokości otrzymują odprawę sieroty bez ojca i matki w wieku poniżej 18 roku życia po ojcu, względnie po matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury z tem ograniczeniem, że równocześnie można otrzymać tylko jedną odprawę.

Taką samą odprawę należy przyznać sierotom bez ojca i matki w przypadku określonym w ustępie przedostatnim art. 51, przyczem postanowienia ostatniego ustępu tegoż artykułu niniejszej ustawy mają również zastosowanie.

Sierotom wypłaca się odprawę niepodzielnie.

Sierotom, pochodzącym z różnych małżeństw tego samego funkcjonarjusza, wypłaca się odprawę tylko wtedy, jeżeli pozostała po nim wdowa nie skorzystała z tego prawa, albo zrezygnowała na rzecz sierót.

Art. 56.

Wdowa i sieroty po funkcjonarjuszu śląskim zmarłym w służbie czynnej, mają prawo do zwrotu udowodnionych kosztów jednorazowego przesiedlenia się z miejsca służbo-

wego męża, względnie ojca, do przyszłego miejsca zamieszkania, do wysokości ryczałtu, przysługującego funkcjonarjuszom śląskim przy przesiedleniach z urzędu.

Uwzględnia się tylko przesiedlenia wewnątrz Państwa, a w razie przesiedlenia się zagranicę, koszty poniesione do granicy Rzeczypospolitej.

Z prawa tego może wdowa, względnie sierota, korzystać w ciągu trzech lat od dnia śmierci męża, względnie ojca.

Postanowienia wymienione w § 7 rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie do wdów i sierot po funkcjonarjuszach śląskich.

Art. 57.

W razie śmierci funkcjonarjusza w stanie spoczynku należy się wdowie, która pozostawała z nim w wspólności małżeńskiej niezależnie od zaopatrzenia, względnie odprawy (art. 39 ,względnie 55), pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

Pod temi samemi warunkami, w tej samej wysokości należy się pośmiertne w razie śmierci funkcjonarjuszki w stanie spoczynku wdowcowi.

W braku wdowy (wdowca) uprawnionej(nego) do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości niepodzielnie dzieciom ślubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego, o ile zmarły je utrzymywał. W braku wyżej wymienionych członków rodziny można zwrócić udowodnione koszty leczenia i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym, jeżeli zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

Pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego uposażenia emerytalnego należy się przedewszystkiem pozostałej wdowie.

W przypadku, gdy wdowa w chwili śmierci męża nie żyła z nim w wspólności małżeńskiej, należy się pośmiertne w tej samej wysokości dzieciom ślubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego, o ile zmarły je utrzymywał bez względu na to, czy zmarły pozostawił jakikolwiek ruchomy lub nieruchomy majątek.

Wspólność małżeńska w rozumieniu ustawy zachodzi we wszystkich przypadkach, jeżeli nie wykazano sądowej separacji lub sądowego unieważnienia, względnie rozdzielenia małżeństwa.

Jeżeli wdowa w chwili śmierci męża nie żyła z nim w wspólności małżeńskiej, lub też w braku wyżej wymienionych osób (dzieci

ślubnych, uprawnionych względnie pasierbów), można przyznać dalszym krewnym lub postronnym osobom zwrot udowodnionych kosztów leczenia i pogrzebu, do wysokości trzymiesięcznego uposażenia emerytalnego zmarłego, pod warunkiem, iż koszty te nie znalazły pokrycia częściowo lub w całości w pozostałym ruchomym lub nieruchomym majątku. Pod temi samemi warunkami należy się pośmiertne (lub zwrot kosztów leczenia i pogrzebu) wdowcowi, względnie osobom wyżej wymienionym w razie śmierci funkcjonarjuszki śląskiej zmarłej w stanie spoczynku.

Pośmiertne przyznaje i zarządza jego wypłatę ta władza, która zarządziła przypis uposażenia emerytalnego zmarłemu funkcjonarjuszowi śląskiemu. Wypłata pośmiertnego winna nastąpić bezzwłocznie.

W celu uzyskania pośmiertnego petenci winni wnieść podanie do władzy, która zarządza przypis uposażenia emerytalnego z dołączeniem następujących dokumentów, a mianowicie:

a) wdowa (wdowiec) metrykę śmierci męża (żony) i poświadczenie odnośnego urzędu stanu cywilnego względnie urzędu parafjalnego lub metrykalnego, względnie właściwej władzy administracyjnej I instancji, stwierdzające wspólność pożycia małżeńskiego ewentualnie — jeżeli to nie wynika z wykazu stanu służby — ponadto metrykę ślubu,

b) pozostające na utrzymaniu zmarłego(łej) dzieci i pasierby — metrykę śmierci ojca (matki), tudzież poświadczenie właściwej władzy administracyjnej I instancji, iż pozostawały na utrzymaniu zmarłego(łej), ewentualnie — jeżeli to nie wynika z wykazu stanu służby — ponadto swoją metrykę urodzenia,

c) dalsi krewni i osoby postronne — metrykę śmierci zmarłego(łej), tudzież rachunek poniesionych względnie wykazanych do zapłaty kosztów leczenia i pogrzebu, jakoteż odpis sądowego aktu zejścia, stwierdzającego, że zmarły(ła) nie pozostawił(ła) ani uprawnionej(nego) wdowy (wdowca), względnie dzieci i pasierbów, ani majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie kosztów ostatniej choroby i pogrzebu.

Tytuł IV.

Przepisy przejściowe.

Art. 58.

Funkcjonarjuszom, którzy przed wstąpieniem do służby śląskiej pozostawali na służbie jednego z byłych państw zaborczych, jakoteż w służbie b. Związku Prowincjonalnego Śląska, względnie Wydziału Krajowego w Opawie, wlicza się do wysługi emerytalnej pełną ilość lat służby w b. państwie zaborczem, podlegającą odliczeniu według przepisów emerytalnych

odnośnego państwa zaborczego z zastrzeżeniem, że sposób zaliczania czasu tego do wysługi emerytalnej nie może być korzystniejszy, aniżeli w służbie śląskiej polskiej na mocy niniejszej ustawy, tudzież lata służby śląskiej.

Funkcjonarjuszom śląskim, którzy przed wejściem w życie niniejszej ustawy pozostawali w służbie państwowej polskiej, liczy się do wysługi emerytalnej pełny okres czasu, spędzonego w tej służbie.

Czas piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego przed wejściem w życie niniejszej ustawy, zalicza się przytem do emerytury.

Funkcjonarjuszom śląskim, którzy służyli czynnie w czasie trwania mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. w przedmiocie tymczasowego uposażenia emerytalnego funkcjonarjuszów wojewódzkich i związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11), a którzy przed wstąpieniem do służby śląskiej pełnili służbę samorządową w Państwie Polskiem lub jednem z byłych państw zaborczych, zaliczalną do wysługi emerytalnej w myśl pkt. d) art. 15 ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. nr. 70, poz. 466) w brzmieniu ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11) zalicza się do wysługi emerytalnej czas tej służby samorządowej pod warunkami określonemi w wymienionej ustawie.

Takie same prawa do zaopatrzenia emerytalnego przysługują tym funkcjonarjuszom samorządowym, którzy zostali przyjęci do służby śląskiej, a przeszli w stan spoczynku przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Pod względem zaliczenia do wysługi emerytalnej lat służby w byłem państwie zaborczem decydują przepisy odnośnego państwa. Służba, spędzona w b. państwie zaborczem, zaliczona według przepisów tego państwa do wysługi emerytalnej w sposób uprzywilejowany bądź to ze względu na rodzaj służby, bądź też na terytorjum, na którem była spełnianą, nie może być przy obliczeniu wysługi emerytalnej traktowana korzystniej, niż polska służba śląska; natomiast jeżeli przepisy emerytalne byłego państwa zaborczego zezwalały na zaliczenie służby do wysługi emerytalnej w sposób mniej korzystny aniżeli na to zezwala ustawa z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem urzędników śląskich, to przy zaliczeniu takiej służby do wysługi emerytalnej mają zastosowanie przepisy odnośnego b. państwa zaborczego.

Art. 59.

Emerytowani funkcjonarjusze śląscy, przeniesieni w stan spoczynku przed zmianą suwerenności, jeżeli są obywatelami

polskiemi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. nr. 7, poz. 44), jak również, jeżeli uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego, otrzymują uposażenie emerytalne do wysokości 100 proc. uposażenia, które należałoby im się według norm art. 18 od podstawy wymiaru, określonej w art. 16 niniejszej ustawy według pierwszego szczebla danej grupy.

Czas służby należy przyjąć w rozmiarze, ustalonym do wymiaru uposażenia emerytalnego, względnie obliczyć wedle przepisów danego b. państwa zaborczego, a następnie ustalić uposażenie emerytalne, licząc za pierwsze 10 lat 40 proc., a za każdy następny rok 2,04 proc. do najwyższej granicy 100 proc.

Art. 60.

Zaszeregowanie emerytów do poszczególnych grup nastąpi na zasadzie przewidzianej art. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. w przedmiocie tymczasowego uposażenia emerytalnego funkcjonarjuszów wojewódzkich i związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11).

Celem wymierzenia uposażenia emerytalnego funkcjonarjuszom śląskim, przeniesionym w stan spoczynku, względnie zwolnionym przed dniem 1 stycznia 1925 r., jakoteż w celu wymierzenia zaopatrzenia emerytalnego osobom pozostałym po wyżej wymienionych funkcjonarjuszach, a zmarłych przed dniem 1 stycznia 1925 r. postanawia się zaszeregowanie tych funkcjonarjuszów do szczebla a poszczególnych grup uposażenia według następujących zasad:

a) wszystkich funkcjonarjuszów, którzy pobierali lub mieliby prawo pobierać uposażenie emerytalne w myśl ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (D. U. R. P. nr. 70, poz. 466) w brzmieniu ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. w przedmiocie tymczasowego uposażenia emerytalnego funkcjonarjuszów wojewódzkich i związków komunalnych (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11) szereguje się do tej grupy uposażenia, która cyfrowo odpowiada stopniowi służbowemu, według którego pobierali lub mieliby prawo pobierać uposażenie emerytalne na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. w brzmieniu ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11),

b) niższych funkcjonarjuszy, którzy pobierali lub mieliby prawo pobierać uposażenie emerytalne na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. w brzmieniu ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11), według jednego z 9-ciu stopni płac dla niższych funkcjonarjuszów, do następujących grup:

A to dla emerytów:

stopnie płacy	do grupy uposażenia
1—2	XVI
3—4	XV
5	XIV
6	XIII
7	XII
8	XI
9	X

c) oficjantów (oficjantki) kancelaryjnych b. zaboru austrjackiego do XII grupy uposażenia,

d) funkcjonarjuszów śląskich, którzy według przepisów byt. państw zaborczych nie byli zaszeregowani do pewnych grup względnie klas rangi, lecz pobierali pobory służbowe oznaczone w kwotach, należy zaszeregować do tych grup względnie klas rangi obowiązujących ostatnio w b. państwach zaborczych w odniesieniu do funkcjonarjuszów państwowych, których wysokość płacy zasadniczej odpowiadała poborom służbowym pobieranym przez danego funkcjonarjusza ostatnio w służbie czynnej.

Osiągnięte w ten sposób niemieckie grupy uposażenia na Górnośląskiej części Województwa, przeszeregować należy w myśl zasad ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11), a następnie w sposób ustalony punktem a) i b) niniejszego paragrafu: klasy, rangi względnie stopnie płacy u funkcjonarjuszów śląskich, na cieszyńskiej części Województwa przeszeregować należy w sposób ustalony punktem a)—c) niniejszego paragrafu.

Osiągnięte w ten sposób zaopatrzenie emerytalne zaszeregowanych emerytów śląskich nie może przewyższać wysokości zaopatrzenia emerytalnego, któreby im przysługiwało w myśl zasad ustawy emerytalnej z dnia 20 kwietnia 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 19).

Art. 61.

Funkcjonarjusze śląscy, jakoteż emeryci (wdowy i sieroty), którzy byli członkami kas emerytalnych lub innych kas zaopatrzenia, albo opłacali składki emerytalne do kas w b. państwach zaborczych, jeżeli udowodnią, że praw z tego artykułu im przysługujących nie zrealizowali w b. państwach zaborczych, będą mogli korzystać z uprawnień, wynikających z niniejszej ustawy, jedynie pod warunkiem poprzedniego ustąpienia na rzecz Skarbu Śląskiego wszelkich praw, przysługujących im z tytułu uczestnictwa w tych kasach, względnie opłacania składek emerytalnych.

Funkcjonarjuszom, którzy w całości lub w części zrealizowali swe prawa do powyższych kas i przeszli do służbyślą-

skiej, dolicza się do wysługi emerytalnej czas służby, za który podjęli składki, pod warunkiem wpłacenia do Skarbu Śląskiego kwot pobranych z tych źródeł, wedle kursu, który ustali rozporządzenie Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

W przeciwnym razie lata służby za okres podniesionych składek będą mogły być doliczone do wysługi emerytalnej jedynie jako praca zawodowa (art. 7).

Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu mają analogiczne zastosowanie do wdów i sierót po tych funkcjonarjuszach, którzy podnieśli swoje osobiste składki emerytalne, lecz pozostawili składki na rachunku żon i dzieci.

Lata służby w b. państwach zaborczych, za które przy rozwiązaniu stosunku służbowego otrzymał funkcjonarjusz śląski wkładki emerytalne, opłacane do kas emerytalnych lub zaopatrzeniowych, zaliczają się do wysługi emerytalnej, jako służba śląska, jedynie pod warunkiem zwrotu do funduszu emerytalnego (art. 6 ustawy) otrzymanych wkładek, w przeciwnym razie mogą być te lata służby wzięte pod uwagę przy obliczaniu wysługi emerytalnej, jako praca zawodowa w myśl art. 72 ustawy. Zwrot podjętych wkładek z kas emerytalnych lub zaopatrzeniowych winien nastąpić w walucie polskiej względnie kursu ustalonego przez Śląską Radę Wojewódzką.

Funkcjonarjusze śląscy, pozostający na służbie czynnej, mają złożyć swej przełożonej władzy deklarację, mocą której odstępują funduszowi emerytalnemu swe pretensje do kas emerytalnych lub zaopatrzeniowych b. państw zaborczych z tytułu wpłacania wkładek względnie zobowiązują się zwrócić na rzecz funduszu emerytalnego podniesione wkładki.

Po otrzymaniu takiej deklaracji, względnie po uiszczeniu ostatniej raty podjętych wkładek ma władza służbowa — po zanotowaniu w wykazie stanu służby — zawiadomić odnośnego funkcjonarjusza o czasokresie zaliczonym mu do wysługi emerytalnej, na skutek złożonej deklaracji i zwrotu wkładek. Emeryci, jakoteż wdowy i sieroty po funkcjonarjuszach śląskich zmarłych w czynnej służbie, lub w stanie spoczynku, mają złożyć deklarację w myśl ustępu 2 niniejszego paragrafu.

Doliczenie lat do wysługi emerytalnej następuje po całkowitym zwrocie podjętych wkładek.

Wdowy i sieroty, o których mowa w ustępie ostatnim art. 61 ustawy, otrzymują zaopatrzenie w wysokości przewidzianej w ustępie 1-szym art. 41 względnie art. 42 ustawy.

Art. 62.

Przerwy w służbie (art. 9) zaszłe przed wejściem w życie niniejszej ustawy nie stoją na przeszkodzie zaliczeniu poprze-

dniego czasu służby. Postanowienie to nie narusza jednak przepisów b. państw zaborczych o zaliczalności lat do wysługi emerytalnej.

Art. 63.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy emerytowanym funkcjonarjuszom śląskim, tudzież pozostałym po nich wdowom i sierotom, którzy przeszli w stan spoczynku w czasie trwania mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 stycznia 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 3, poz. 11) wymierzą się zaopatrzenie emerytalne w myśl art. 16 i 17, względnie 39, 41 ust. 1 i 42, niniejszej ustawy przy zastosowaniu art. 60 niniejszej ustawy.

Postanowienia art. 33 niniejszej ustawy mają do tych osób analogiczne zastosowanie.

Przepis art. 63 ustawy odnosi się do funkcjonarjuszów śląskich przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1 stycznia 1925 r. ze służby śląskiej polskiej, jakoteż do wdów i sierot pozostałych po funkcjonarjuszach śląskich, zmarłych przed dniem 1 stycznia 1925 r. w służbie czynnej lub w stanie spoczynku.

Art. 64.

Wdowy i sieroty po emerytowanych funkcjonarjuszach śląskich, którzy przeszli w stan spoczynku przed zmianą suwerenności, jeżeli posiadają obywatelstwo polskie w myśl art. 2 ustawy z 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. nr. 7, poz. 44), jak również, jeżeli uznane zostały w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego, otrzymują pensję wdowią, względnie sierocą, w wysokości określonej w ust. 1 art. 41, względnie 42 od zaopatrzenia emerytalnego, określonego w art. 59 przy zastosowaniu postanowień art. 60 niniejszej ustawy.

Odnośnie przyznania i wymiaru pensyj wdowich, jakoteż środków prawnych przeciw przyznaniu i wymiarowi, mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 69 niniejszej ustawy.

Art. 65.

Postanowienia artykułów 2, 3, 4, 5, 16, ustępów 1 i 3 art. 18, art. 19 i ust. 2 art. 21, art. 23, 24, 25 i art. 30, tudzież art. 35 i 61, mają analogiczne zastosowanie do emerytowanych funkcjonarjuszów śląskich.

Art. 39 i ust. 1, art. 41, art. 42, 43, 44, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 57, jak również postanowienia artykułów wymienionych w ust. 1 z wyjątkiem przepisów art. 19 i 24 stosują się analo-

gicznie do wdów i sierót po osobach wymienionych w pierwszym ustępie.

Art. 66.

Funkcjonarjusze związków samorządowych, którzy nabyli prawo do emerytury w służbie samorządowej, a przyjęci zostali przez władze wojewódzkie do służby śląskiej i stali się niezdolni do służby przed uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymają zaopatrzone emerytalne ze Skarbu Śląskiego bez względu na ilość lat spędzonych w służbie śląskiej według zasad art. 69 niniejszej ustawy.

Zaliczenie lat do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszom śląskim wymienionych w art. 66 ustawy, następuje według zasad objętych przepisami (statutami, regulaminami) tego związku komunalnego, w służbie którego funkcjonarjusz prawo do emerytury nabył. Zaliczenie to jednakże nie może być korzystniejsze od tego, któreby mu przysługiwało w myśl zasad ustawy z dnia 20 kwietnia 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 11, poz. 19).

Art. 67.

Wszyscy emerytowani funkcjonarjusze śląscy, którzy przeszli w stan spoczynku przed zmianą suwerenności, jakoteż wdowy i sieroty po nich, jeżeli nie zgłosili jeszcze swych praw emerytalnych, powinni w celu uzyskania zaopatrzenia emerytalnego według postanowień niniejszej ustawy wnieść pisemne zgłoszenie w terminie, który ustali Śląska Rada Wojewódzka. W tym wypadku wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia 1 miesiąca po zgłoszeniu się; późniejsze zgłoszenia o zaopatrzenie mogą być uwzględnione jedynie na podstawie art. 7 niniejszej ustawy.

Celem uzyskania zaopatrzenia emerytalnego należy dołączyć do podania skierowanego do władzy w myśl § 22 niniejszego rozporządzenia następujące dokumenty:

a) zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej I instancji co do posiadania obywatelstwa państwa polskiego w myśl art. 2 względnie 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie państwa polskiego (Dz. U. R. P. nr. 7, poz. 44),

b) oryginalny, względnie sądownie lub notarjalnie uwierzytelniony odpis dekretu emerytalnego,

c) metrykę ślubu, względnie metrykę urodzenia dzieci ewentualnie dokładne zestawienie stanu rodzinnego (imię żony, imiona i daty urodzenia dzieci) — dzień, miesiąc, rok, — potwierdzone przez właściwą władzę administracyjną I instancji,

d) dokładny adres swego stałego mieszkania z dołączeniem zaświadczenia właściwej władzy I instancji, stwierdzającej tę okoliczność (karta meldunkowa).

Art. 68.

Postanowienia art. 31 niniejszej ustawy nie mają zastosowania do funkcjonarjuszów śląskich, którzy przeszli w stan spoczynku przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Postanowienia art. 14, 31 pkt. b), 46 i 47 mają odnośnie funkcjonarjuszów śląskich, względnie ich żon i dzieci zastosowanie od dnia 15 czerwca 1922 r.

Art. 69.

Byłym funkcjonarjuszom śląskim, którym nie przyznano dotychczas emerytury, względnie emerytom, którzy przeszli w stan spoczynku, przed zmianą suwerenności, przyznają i wymierzają uposażenie emerytalne w myśl art. 59 niniejszej ustawy Rada Wojewódzka, względnie Wojewoda.

Przyznane już uposażenie emerytalne przerachują te same władze.

Odnośnie do środków prawnych przeciw wymiarowi uposażenia emerytalnego mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 30 niniejszej ustawy.

Pod pojęciem byłych funkcjonarjuszów śląskich, o których mowa w ustępie pierwszym art. 69 rozumieć należy takich b. funkcjonarjuszów prowincji Śląskiej i Wydziału Krajowego w Opawie, którym dotychczas nieprzyznano uposażenia emerytalnego, lecz którym będzie można przyznać uposażenie emerytalne w razie stwierdzenia warunków wymienionych w art. 26 ustawy i o ile wykażą, że są obywatelami polskimi w myśl art. 2 i 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie państwa polskiego (Dz. U. R. P. nr. 7, poz. 44).

Powyższe postanowienia mają zastosowanie do wdów i sierót.

Władza wymiarowa uskutecznia wymiar zaopatrzenia względnie odprawy z art. 55 ustawy, sporządza dekret i tabelę pensyjną i przesyła akt wymiarowy z projektem dekretu tudzież odpisem tabeli pensyjnej zaopatrzony pieczęcią urzędową i podpisem naczelnika władzy wymiarowej, względnie jego zastępcy Wydziałowi Skarbowemu Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego do wglądu.

Władza Skarbowa sprawdzi wymiar uposażenia emerytalnego (pensji wdowiej, sierocej względnie odprawy), zatrzyma u siebie odpis tabeli pensyjnej i zarządzi na jej podstawie przypis zaopatrzenia (odprawy); cały zaś akt wymiarowy, zaopatrzony klauzulą

„zgodzono się; wypłatę uposażenia emerytalnego (pensji wdowiej, sierocej, odprawy) zarządzono przez Pocztową Kasę Oszczędności“ odeśle z powrotem władzy wymiarowej.

Po otrzymaniu aktu wymiarowego, zaopatrzonego powyższą klauzulą zarządzi władza wymiarowa doręczenie dekretu pensyjnego interesowanej osobie.

Przy wypłacie pensji wdowiej należy żądać od niej oświadczenia, że nie pobiera ze Skarbu Państwa uposażenia emerytalnego lub jakiegokolwiekbądź innego zaopatrzenia.

Art. 70.

Funkcjonarjuszom śląskim, pozostającym w służbie w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego czas studjów wyższych w myśl 3 ust. art. 31 niniejszej ustawy.

Zaliczenie czasów studjów wyższych nie wpływa na prawo roszczenia o zaopatrzenie emerytalne, lecz jedynie na wysokość wymiaru uposażenia emerytalnego.

Art. 71.

Emerytowanych funkcjonarjuszów śląskich, którzy przeszli w stan spoczynku przed zmianą suwerenności, jeżeli nie wysłużyli pełnych lat służby i nie przekroczyli 50 lat życia, a pobierają emeryturę ze Skarbu Śląskiego, może wezwać Śląska Rada Wojewódzka do poddania się badaniu lekarza urzędowego w celu stwierdzenia ich zdolności, celem powołania ich do służby śląskiej. Jeżeli emeryt wezwaniu tak do poddania się badaniu lekarskiemu, jak do objęcia służby zadość nie uczyni, traci prawo do emerytury.

Art. 72.

Funkcjonarjuszom śląskim (art. 2), którzy przed wstąpieniem do służby śląskiej pozostawali w jednem z b. państw zaborczych w służbie samorządowej albo oddawali się pracy zawodowej i którym na zasadzie obowiązujących przepisów zaliczono czas tej służby lub pracy do dodatku za wysługę lat, dodatku starszeństwa, dodatku za trzechlecie, jeśli wykażą, że w czasie tej służby lub pracy zawodowej nabyli kwalifikacje i doświadczenie, uzdalniające ich do obecnie spełnianej służby śląskiej, dolicza sie do wysługi emerytalnej czas służby samorządowej lub pracy zawodowej w całości lub w części, jednakże w ilości, nieprzekraczającej lat 20.

Za służbę samorządową w rozumieniu niniejszego artykułu nie uważa się służby, pełnionej w b. Związku Prowincjonalnym Śląska, jakoteż służby, pełnionej w Wydziale Krajowym w Opawie.

Doliczenie uskutecznia Śląska Rada Wojewódzka, oceniając dostarczone dowody o nabyciu wymaganych kwalifikacyj i doświadczenia wedle ich faktycznej wartości i doniosłości, ustalonych w kwalifikacji służbowej.

Doliczenie winno być uskutecznione i podane do wiadomości zainteresowanych funkcjonarjuszów w ciągu roku, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Władze i urzędy, zatrudniające funkcjonarjuszów śląskich, którym komisje weryfikacyjne policzyły lub policzą pewną ilość lat pracy zawodowej lub służby samorządowej do wysługi lat, dodatku starszeństwa, dodatku do trzechlecia, mają przedłożyć w ciągu miesiąca od dnia powołania do życia komisji weryfikacyjnej akta osobiste tych funkcjonarjuszów właściwej władzy, która w porozumieniu z Wydziałem Skarbowym Urzędu Wojewódzkiego określi ilość lat zaliczalnych do emerytury.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1926 roku.

Art. 73.

Wszędzie, gdzie w niniejszej ustawie mowa jest o Radzie Wojewódzkiej lub Wojewodzie rozumie się, o ile chodzi o funkcjonarjuszów Sejmu Śląskiego, Marszałka Sejmu Śląskiego.

Tytuł V.

Postanowienia końcowe.

Art. 74.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Wejowodzie.

Art. 75.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1925 r. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy, tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych tą ustawą.

Marszałek:

(—) Wolny.

Wojewoda Śląski: Dr. Grażyński, m. p.

18) Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 września 1927 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) (z wyjątkiem pracowników kolei państwowych), sędziów, prokuratorów, praktykantów i aplikantów, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy, oraz szeregowych niezawodowych.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników kolei państwowych regulują osobne przepisy.

§ 2.

Osobom wymienionym w § 1 przysługują:

I. w razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) djety oraz

2) zwrot kosztów przejazdu;

II. w razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) djety za czas przejazdu i za czas pozostawania w delegacji (odkomenderowaniu) oraz

2) zwrot kosztów przejazdu;

III. w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) djety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tem-

że miejscu, oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75 proc., dla dzieci w wysokości 50 proc. djet, przysługujących przeniesionemu, o ile na te osoby pobiera dodatek ekonomiczny na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), względnie art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107);

2) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego oraz jego żony i dzieci, o ile na te osoby pobiera dodatek ekonomiczny; ponadto zwrot kosztów przejazdu dla jednej osoby z jego służby;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 3.

Djety wynoszą dziennie:

1) dla Prezesa Rady Ministrów i Marszałka Polski 100 zł., dla ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli 75 złotych;

2) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych, wymienionych w art. art. 111, 112, 113 wyżej powołanej ustawy, a pobierających uposażenie:

według grupy	II	. . . . . .	50 zł.
„ „	III i IV	. . .	35 „
„ „	V	. . . . . .	25 „
„ „	VI	. . . . . .	20 „
„ „	VII	. . . . .	15 „
„ „	VIII	. . . . .	13 „
„ „	IX	. . . . . .	11 zł. 50 gr.
„ „	X — XII	. . .	9 zł. 50 gr.
„ „	XIII — XVI	. .	6 zł. 50 gr.

3) dla sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie:

według grupy	C i D	. . . .	35 zł.
„ „	B	. . . . . .	25 „
„ „	A	. . . .	20 „

4) dla szeregowych niezawodowych:

a) podchorążych oraz podoficerów . . . 2 zł. 50 gr.

b) st. szeregowców i szeregowców . . 2 „ — „

Praktykanci i aplikanci otrzymują djety tej grupy uposażenia, według której pobierają wynagrodzenie, względnie uposażenie.

Przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego zwiększa się djety o 20 proc. Postanowienie to nie ma zastosowania do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień, odbywanych na obszarze województwa śląskiego, przez osoby, mające zwykłe miejsce służbowe na tym obszarze.

W razie awansu w czasie podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) lub przeniesień należą się wyższe djety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Do djet, ustalonych dla funkcjonarjuszów i osób wojskowych pobierających uposażenie wedle grupy II, III lub IV (punkt 2) może szef władzy naczelnej w wypadkach, gdy podróż służbowa połączona jest z wydatkami reprezentacyjnemi, przyznawać dodatki w wysokości 40 proc. djet. Przepis ten nie ma zastosowania do osób, wymienionych w § 25.

§ 4.

W wypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się djety w wysokości ustalonej w § 3 t. j. całe djety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia, następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji (odkomenderowania), przez następnych 6 tygodni djety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi (t. j. dla pobierających dodatek ekonomiczny) o 20 proc., dla samotnych (t. j. dla nie pobierających tego dodatku) o 40 proc., po upływie zaś tego czasu djety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi o 30 proc., dla samotnych o 50 proc.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach na mocy decyzji szefa władzy naczelnej, przyczem przedłużenie delegacji (odkomenderowania) na dłużej niż pół roku wymaga zgody Ministra Skarbu. Przepis ten nie dotyczy wypadków odkomenderowania do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje bezpłatnie mieszkanie w lokalu rządowym, zmniejsza się djety, określone w ustępie 1 niniejszego paragrafu, o 10 proc. przysługującej djety.

§ 5

Jednostką obliczania djet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przyczem:

a) Jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu, o ile on wynosi więcej niż 12 godzin, cała djeta, o ile zaś wynosi więcej niż 6 godzin — połowa djety.

b) Jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się połowa djety, o ile pobyt ten trwa dłużej niż 6 godzin, zaś cała djeta tylko w tym wypadku, gdy pobyt poza zwykłem miejscem służbowem, trwający dłużej niż 6 godizn, przypada na porę nocną, między 21-ą a 6-ą godziną.

Jeżeli przejazd odbywa się koleją lub statkiem, początek jazdy należy liczyć od chwili odejścia pociągu lub statku, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli przejazd odbywa się innym środkiem komunikacyjnym np. końmi, samochodem i t. p., należy liczyć początek jazdy od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można w danym wypadku zastosować analogicznie przepisu, zawartego w poprzedniem zdaniu. Jeżeli natomiast przejazd rozpoczyna się końmi, samochodem lub innym podobnym środkiem komunikacyjnym, w dalszej zaś części odbywa się koleją lub statkiem, początek takiej jazdy należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca, o ile między obu częściami jazdy niema nieuzasadnionej przerwy.

§ 6.

Djety należą się również za niedziele i święta przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji (odkomenderowania) względnie przeniesienia.

§ 7.

Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem, a funkcjonarjusz nie jest umieszczony na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 8.

Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu.

O ile jednak korzystający w czasie delegacji (odkomenderowania) z urlopu wypoczynkowego lub zdrowotnego wyjeżdża na czas tego urlopu do miejscowości zwykłego miejsca służbowego, należy mu przyznać zwrot kosztów jazdy tam i zpowrotem według zasad, obowiązujących przy przejazdach służbowych.

§ 9.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz zwrot kosztów przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacyj.

§ 10.

Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się:

a) cenę biletu I klasy funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy I—V, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy D, C, B, ponadto bez względu na grupę uposażenia: starostom i kierownikom starostw, dowódcom pułków i równorzędnym, komendantom wojewódzkim policji państwowej, osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych oraz oficerów armij obcych, jak również adjutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w I klasie razem ze swoimi przełożonymi generałami i dowódcami pułków;

b) cenę biletu II klasy — funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy VI do IX, i sędziom pobierającym uposażenie według grupy A;

c) cenę biletu III klasy — funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy X do XVI.

Praktykanci i aplikanci otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, która w myśl postanowienia, zawartego w poprzednim ustępie, przywiązana jest do grupy uposażenia, według której pobierają uposażenie.

Za przejazd sługi (§ 2 p. III. 2) zwraca się cenę biletu III klasy.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy zwraca się cenę bilety I klasy również i tym, którzy w myśl postanowień niniejszego paragrafu mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągami osobowemi. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym ma miejsce tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo jeżeli przez użycie pociągu pośpiesznego zaoszczędzono diety. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego winna władza, zarządzająca podróż służbową, potwierdzić na rachunku kosztów podróży.

Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu klasą III, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe oraz delegowanym (odkomenderowanym) może być przyznany zwrot ceny t. zw. miejscówki, o ile władza, zlecająca podróż służbową, stwierdzi potrzebę zakupna miejscówki (przepełnienie pociągu na danej linji kolejowej).

Osoby, mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 11.

Zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją lub statkiem osobistego bagażu podróżnego o wadze:

a) do 50 kg. przy podróżach służbowych (komisjach), trwających co najmniej 6 dni;

b) do 100 kg. przy podróżach służbowych, trwających dłużej niż 30 dni, oraz przy delegacjach (odkomenderowaniach).

O ile dla spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, jak aktów, narzędzi, instrumentów i t. p., zwraca się wszystkie koszty jego przewozu, przyczem w rachunku kosztów należy wyszczególnić zawartość bagażu służbowego, jego wagę oraz faktycznie poniesione wydatki.

§ 12.

Przy przejazdach kołowych zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze ta-

ryfy najmu koni, lub samochodu, ceny podane w taryfie. W miejscowościach, nie posiadających takich taryf, zwraca się cenę najmu koni lub samochodu na podstawie dołączonego przez rachunkozdawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, podającego oprócz zapłaconej ceny także ilość kilometrów odbytej drogi kołowej z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej. W razie wątpliwości, czy zapłacona cena odpowiada miejscowym stosunkom, może władza zasięgnąć infrmacji odnośnego magistratu (urzędu gminnego) i zależnie od otrzymanej informacji odpowiednio zmniejszyć kwoty najmu koni względnie samochodu.

Wydatek na najem koni i samochodu zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami i t. p.

Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczać jedną podwodę względnie samochód na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości aktów, instrumentów, narzędzi, wolno zaliczać jedną podwodę względnie samochód na 2 osoby względnie w wyjątkowych wypadkach na jedną osobę.

Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza osoba, posiadająca wyższą grupę uposażenia.

Jeżeli drogę odbyto pieszo, lub własnemi środkami lokomocji, przyznaje się kwotę, odpowiadającą taryfie najmu koni, w miejscowościach zaś, nie posiadających takiej taryfy, po 30 groszy za każdy kilometr, o ile oczywiście nie można było odbyć tej drogi tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, omnibusami i t. p.

Dla urzędników działu Ministerstwa Robót Publicznych, sprawujących nadzór dróg, którzy w podróżach służbowych używają własnych samochodów ustali Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wysokość wynagrodzenia za używanie własnego samochodu.

Koszty jazdy samolotem zwraca się w pełnej wysokości tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy, poza tem zaś tylko do kwoty, odpowiadającej kosztom jazdy koleją.

§ 13.

Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km. od budynku, w którym mieści się urząd, nie

należą się żadne koszty podróży służbowej z wyjątkiem ewentualnego zwrotu kosztów przewozu bagażu służbowego (§ 11).

§ 14.

Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się koszt przejazdu dorożką względnie samochodem w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu względnie od mieszkania wynosi więcej jak 2 km. Jeżeli w danem mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny np. tramwaj, autobus i t. p. zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

§ 15.

Na koszty dojazdu z miasta do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej przyznaje się za każdy dojazd względnie odjazd ryczałt w wysokości po:

Grupa uposażenia:	złotych
I do IV oraz D i C	2.00
V — IX oraz B i A	1.50
X — XVI	0,90

Ryczałt ten nie należy się szeregowym niezawodowym oraz w tych wypadkach, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

Gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

O ile odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego lub przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, wynosi więcej niż dwa kilometry, dojazd można traktować według postanowień § 12.

§ 16.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do § 4 niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety, należnej z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile z tytułu podróży służbowej nie należy się wyższa dieta. Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie odbywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), za które

w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia należy się cała dieta, nie wlicza się do tego okresu czasu dni, przebytych w podróży służbowej.

Postanowienia, zawarte w poprzednich ustępach, nie mają zastosowania do podróży służbowych, które nie trwają dłużej niż sześć godzin.

§ 17.

Delegowanym (odkomenderowanym), przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano (odkomenderowano), przysługuje oprócz należności z § 2 punkt III zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 18.

Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione.

Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy dla danej miejscowości magistrat względnie zarząd gminy.

Przy przejazdach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć conajmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 19.

W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości:

a) zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego koleją lub statkiem, udowodnione oryginalnemi listami przewozowemi; ponadto

b) przyznaje się na pokrycie wszystkich innych wydatków połączonych z przesiedleniem, ryczałt w wysokości:

samotnemu — 75 proc. jednomiesięcznego, pobierającemu dodatek ekonomiczny na trzech lub mniej członków rodziny — 75 proc. dwumiesięcznego, pobierającemu dodatek ekonomiczny na więcej niż trzech członków rodziny — 75 proc. trzymiesięcznego uposażenia. Za podstawę obliczenia ryczałtów przyjmuje się uposażenie w wymiarze dla samotnego (t. j. bez dodatku ekonomicznego), a w szczególności uposażenie, określone w art. art. 3 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), względnie w art. art. 4, 10, 12 i 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), zwiększone ewentualnie o 20 proc., o ile przeniesienie następuje ze stolicy lub obszaru województwa śląskiego, względnie do stolicy lub na obszar tego województwa, jak również gdy przeniesienie następuje w obrębie tego województwa.

Ryczałt powyższy wypłaca się przeniesionemu po jego zgłoszeniu się na nowem miejscu służbowem.

Przy przeniesieniu na prośbę nie przysługuje należytość określona niniejszym paragrafem, może jednak być przyznana w drodze wyjątku, w całości lub części według uznania właściwej władzy naczelnej.

§ 20.

Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałych delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień winny być przedstawiane w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po odbyciu komisji, delegacji (odkomenderowania), względnie przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego (§ 19 p. a) — w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego do miejscowości przeniesienia.

Rachunki delegacyj (odkomenderowań), trwających dłużej niż 30 dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy zdołu w terminie 8 pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego. W takim samym terminie mogą być za zezwoleniem władzy naczelnej przedstawiane rachunki powtarzających się w ciągu miesiąca komisyj, o ile w tych wypadkach nie zastosowano przewidzianych w § 22 ryczałtów.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy, zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w ciągu 14 dni liczonych od następnego dnia

po doręczeniu decyzji przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie nie ma miejsca, o ile władza, która odmówiła likwidacji rachunku, była władza naczelna.

§ 21.

Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Postanowienie powyższe stosuje się również do należności z tytułu delegacji (odkomenderowania) i przeniesienia.

§ 22.

W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, właściwa władza naczelna może przyznać za zgodą Ministra Skarbu zamiast kosztów przejazdu i diet ryczałt, który może być płatny zgóry wraz z uposażeniem miesięcznem.

Przy przerwach w wyjazdach służbowych, trwających z jakichkolwiek powodów dłużej niż 14 dni, nie należy się ryczałt za cały czas od dnia jej powstania.

§ 23.

Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należy stosować § 2 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 24.

Należności za odkomenderowanie przysługują również wojskowym zawodowym oddziałów zwartych, odkomenderowanym poza stały garnizon, zaś należności za przeniesienie przysługują tymże wojskowym zawodowym oddziałów zwartych przy stałej zmianie dyzlokacji.

Podróży i marszów w oddziałach zwartych oraz podróży i marszów, za które osoby wojskowe otrzymują specjalne dodatki, nie uważa się za podróże służbowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 25.

Oficerom Korpusu Kontrolerów i tymże oficerom mianowanym generałami, przyznaje się dodatek do diet w wysokości:

generałom 40%
pułkownikom 50%
podpułkownikom i majorom 60% diet.

Dodatki te wypłaca się równocześnie z dietami.

§ 26.

Osoby, odbywające podróż służbową do Gdańska w charakterze kurjera dyplomatycznego otrzymują diety VIII grupy uposażenia.

§ 27.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami Państwa normuje osobno rozporządzenie.

§ 28.

Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Skarbu.

§ 29.

Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie także do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień, odbywanych z kraju na obszar w. m. Gdańska i w obrębie tego obszaru z tą różnicą, że należności, wyrażone w złotych, przelicza się na guldeny gdańskie w stosunku 1 złoty równa się 1 guldenowi gdańskiemu oraz, że przez uposażenie, o którem mowa w § 19 rozumieć należy uposażenie krajowe, przeliczone na guldeny gdańskie w tym samym stosunku.

§ 30.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. i z dnia 28 stycznia 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 72, poz. 703 i Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 10, poz. 78).

Prezes Rady Ministrów:
J. Piłsudski.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

---

19) Statut miasta Katowic

dot. normowania należności za podróże służbowe.

Art. 1.

W związku z postanowieniami § 6 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30. VII. 1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 5. VIII. 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) tudzież art. 10 ustawy z dnia 9. X. 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) normuje odszkodowania za podróże służbowe dla członków Magistratu i Rady miejskiej, urzędników i funkcjonarjuszów miejskich, jakoteż dla sił nauczycielskich szkół miejskich, zasadniczo rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17. IX. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr, 92, poz, 826),

Art. 2.

W uzupełnieniu § 3 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17. IX. 1927 r. przysługuje do ustalonych djet podróży dodatek w wysokości 50 proc. ze względu na wygórowane koszta noclegowe.

Art. 3.

Przy podróżach służbowych za granicę płaci się stawki przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11. VII. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz, 579), Do djet przy podróżach służbowych poza granice państwa przysługuje dodatek w wysokości 50 proc.

Art. 4.

Prezes Rady Miejskiej pobiera djety na równi z 1 burmistrzem miasta.

Członkowie Rady Miejskiej oraz niepłatni członkowie Magistratu pobierają djety według grupy V.

Funkcjonarjusze miejscy pobierają djety odpowiednio do grupy ich uposażenia także z dodatkiem 50-procentowym.

Art. 5.

Urzędnikom i funkcjonarjuszom mierniczym wzgl. technicznym, zatrudnionym przy wymiarach albo obchodzeniach gruntów, położonych poza obrębem starego miasta przysługują djety w wysokości:

dla inżyniera mierniczego 5,— zł. na dzień,
dla urzędników technicznych pobierających uposażenie od grupy VIII do XII 3,— zł.,
zaś dla sił pomocniczych 1,50 zł., .

o ile czynności te trwają więcej niż 6 godzin dziennie.

Art. 6

skreślony.

Art. 7.

Wszelkie podróże służbowe urzędników i członków Magistratu zależne są od poprzedniego zezwolenia Magistratu z wyjątkiem podróży na obszarze Województwa Śląskiego. do Krakowa i do Warszawy, na które zezwala 1 burmistrz miasta sam.

O wykonanych podróżach służbowych należy przed likwidowaniem kosztów, przedłożyć Magistratowi wzgl. 1 burmistrzowi miasta piśmienne sprawozdanie.

Art. 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia przez Śląską Radę Wojewódzką z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1927 r.

Katowice, dnia 17 stycznia 1928 r.

Magistrat:

(—) G o l l a. (—) S z k u d l a r z.

(Pieczęć).

Katowice, dnia 14/23 lutego 1928 r.

Kom. Rada Miejska:

(—) Dr. W ł o d z i m i e r z D ą b r o w s k i. (—) Fr. C i c h o ń.

Śląska Rada Wojewódzka na zasadzie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30. V. 1853 r. (Zb. ust. pr. 261) oraz § 6 ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30. VII. 1899 r. (Zb. ust. pr. str. 141) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 5. VIII. 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 35) zatwierdza uchwalony przez korporacje miejskie miasta Katowice 17. I. i 14. II. 1928 r. „Statut miasta Katowice, dotyczący normowania należności za podróży służbowe".

Katowice, dnia 11 czerwca 1928 r.

Śląska Rada Wojewódzka:

(—) Ż u r a w s k i.

Przewodniczący.

(Pieczęć).
